

Περί ορθόδοξου και βυζαντινής Ιεράς Εξετάσεως

Εισαγωγή

Πολλοί αφελείς ή αδαείς Χριστιανοί πιστοί ή στρατευμένοι εκκλησιαστικοί προπαγανδιστές και απολογητές δηλώνουν και ισχυρίζονται ότι στο Βυζάντιο και στην Ανατολική Ορθόδοξη Εκκλησία δεν υπήρχε Ιερά Εξέτασις. Μας λένουν ότι η Ιερά Εξέτασις είναι δημιούργημα των Παπικών

(Καθολικών) και αργότερα των Προτεσταντών (Διαμαρτυρομένων) και ότι η Ορθόδοξη Εκκλησία ουδέποτε χρησιμοποίησε βία και Ιεράν Εξέτασιν. **Ουδέν ψευδότερον τούτου**, όπως θα αποδείξομε στο παρόν άρθρο περιληπτικώς!

Πρώτα απ' όλα, η ωμή βία, ο φόβος και τρόμος, η Ιερά Εξέτασις, και όλα αυτά τα παρεμφερή θεμελιώνονται θεολογικώς και πρακτικώς σε πολυάριθμα χωρία της *Παλαιάς Διαθήκης*, των *Ιερών Ευαγγελίων* του Ιησού Χριστού, των *Επιστολών* του Παύλου, των *Πράξεων* και *Επιστολών* των Αποστόλων, των γραπτών και λόγων των *Εκκλησιαστικών Πατέρων*, και σε αποφάσεις συνόδων. (Όλα αυτά τα στοιχεία και τις αναφορές τα έχουμε καταγράψει στο άρθρο μας: «Όστις θέλει οπίσω μου ελθείν». Μελετήστε το άλλη μια φορά.).

Όπως δε θα αναλύσομε εν συνεχεία, ιστορικώς η παντός είδους βία της Ορθόδοξου Εκκλησίας ήταν πολύ σκληρότερη εν συνόλω από τη βία της Δυτικής Εκκλησίας κατά τους αιώνες κοινής ή παραλλήλου δράσεως. Ακόμα δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι η Εκκλησία, είτε Δυτική είτε Ανατολική, ήταν *de facto* μία Εκκλησία, η Αγία, Καθολική και Αποστολική Εκκλησία, μέχρι του Ιερού Φωτίου (+820-891, 9^{ος} αιώνας) και *de jure* μέχρι το +1054, το έτος δηλαδή που υπεγράφη οριστικά το σχίσμα μεταξύ Δυτικής και Ανατολικής Εκκλησίας.

Σύντομο Ιστορικό Περίγραμμα

Γύρω απ' αυτό το ζήτημα της Ιεράς Εξετάσεως της Ανατολικής Ορθόδοξου Εκκλησίας υπάρχει μια συμπαγής αποσιώπηση και εσκεμμένη συσκοτίση ενισχυόμενη από την γενική άγνοια και αμορφωσιά. Όταν δε ομιλούν περί Δυτικής

Ιεράς Εξετάσεως εννοούν αυτήν που προέκυψε από τον 13^ο αιώνα και μετά και αποσιωπούν όλα τα φρικιαστικά γεγονότα και εγκλήματα που έλαβαν χώρα τόσο στη Δύση όσο και στην Ανατολή κατά τους προηγούμενους αιώνες, κατά τους οποίους όπως προαναφέραμε, η Εκκλησία με την χάριν, προστασία και καθοδήγηση του Αγίου Πνεύματος μέχρι το +1054 ήταν «η μία και μοναδική άμπελος και σαγήνη του Ιησού Χριστού»!

Από τον 13^ο αιώνα και μετά βλέπομε τη βιαία και ανεξέλεγκτη δράση της Ανατολικής Ορθόδοξου Εκκλησίας να περιορίζεται σημαντικά, αλλά πολύ μακράν του τελείως. Αυτό το συμβάν οφείλεται στις ιστορικές συγκυρίες και τις γεωπολιτικές ανακατατάξεις κατά τις εποχές αυτές. Δεν οφείλεται στο ότι η Ανατολική Ορθόδοξος Εκκλησία άλλαξε καταστατικό αφού προηγουμένως απέρριψε το προηγούμενο λανθασμένο καταστατικό της και επειδή κατάλαβε τα προηγούμενα λάθη της και ζήτησε συγγνώμη για τα εγκλήματά της.

Περιληπτικότερα μόνο εξηγούμε ότι: Με τις εισβολές των σταυροφόρων και την δήμευση της Κωνσταντινουπόλεως το +1204 από τους σταυροφόρους της 4^{ης} σταυροφορίας, η Βυζαντινή Αυτοκρατορία δεν έχει πλέον δυνάμεις, παραπαίει και χάνει την αυτοκυριότητά της. Η δύναμη της Ανατολικής Ορθόδοξου Εκκλησίας, του κράτους και των αυτοκρατόρων μειώνεται κατακόρυφα. Μετά, αν εξαιρέσομε τις Μογγολικές επιδρομές, από τον 13^ο αιώνα το Βυζάντιο γίνεται σταδιακά υποτελές στους Σελτζούκους και μετά στους Οθωμανούς Τούρκους για να γίνει πλήρως υποτελές το +1453. Τα νομικά, ποινικά, αστικά και δικαστικά ζητήματα περιέρχονται στην εξουσία των νέων, αλλοφύλων και αλλοθρήσκων κατακτητών. Εκτός της χριστιανικής πίστεως τώρα έχουμε να κάνομε και με την μουσουλμανική και έτσι τα πράγματα μπλέκονται. Πέραν της δικαιοδοσίας που παραχωρήθηκε στην Ορθόδοξο Εκκλησία από τον πορθητή Μωάμεθ και τον εκάστοτε σουλτάνο, η Εκκλησία δεν είχε πλέον την νομική κατοχύρωση, την κρατική υποστήριξη και την αστυνομική δύναμη που έχαιρε πριν για να ασκεί την αρπακτικότητά της, να πράττει όλα εκείνα τα φρικτά εγκλήματα και να επιβάλλει όλες εκείνες τις παράλογες τιμωρίες, πράγματα που σχεδόν ανεξέλεγκτα έπραττε και επέβαλλε κατά τους Βυζαντινούς χρυσούς αιώνες της με την αρωγή των νόμων και την ανοχή ή υποστήριξη του ίδιου του κράτους.

Παρόμοια πράγματα και μάλιστα κατά την διάρκεια των ιδίων σχεδόν αιώνων ισχύουν και με το άλλο ισχυρό σκέλος της Ανατολικής Ορθόδοξου Εκκλησίας

δηλαδή την εκκλησία της Ρωσίας (ή «απασών των Ρωσιών»). Τον 13^ο αιώνα η Ρωσία υποδουλώνεται στους Μογγόλους και μετά στους Τατάρους. Τώρα η ρωσική εκκλησία χάνει και αυτή την κοσμική δύναμή της επί των εξαθλιωμένων ρωσικών λαών. Μόνο κατά το δεύτερο ήμισυ του 15^{ου} αιώνα αρχίζει σιγά-σιγά να επανιδρύεται η ρωσική αυτοκρατορία με τον Ιβάν 3^ο τον Μεγάλο και κατά τον 16^ο αιώνα με τον Ιβάν 4^ο τον Τρομερό. Μετά τον Ιβάν τον Τρομερό, παρά τις προσπάθειες του διαδόχου του, Μπορίς Γκοντούνωφ, για βελτίωση των πραγμάτων, επήλθε μια περίοδος 50 περίπου ετών καταστροφικής αναρχίας και εξαθλιώσεως, συνοδευομένη με επιθέσεις Πολωνών και Λιθουανών μέχρι που ανήλθαν στην εξουσία οι Ρωμανώφ και να αρχίσει πάλι η Ρωσία να ακμάζει. (Μελετήστε την σχετική Ιστορία της Ρωσίας.).

Εν παρόδω ας μην λησμονούμε εδώ κάτι που μας αφορά. Η επικράτηση του Χριστιανισμού στη Ρωσία από τον 9^ο αιώνα και μετά εκόστισε τη ζωή πολλών χιλιάδων οπαδών της παραδοσιακής των θρησκείας και παγανιστών της υπαίθρου. Κάθε τόσο οι νεοφώτιστοι Χριστιανοί της ανωτέρας τάξεως των Ρως εύρισκαν σαν διασκέδαση το να πηγαίνουν στην ύπαιθρο και να εξοντώνουν όσους «παγανιστές» έτυχε να συναντήσουν. Τέτοια ήταν πάντοτε η χριστιανική αγάπη στην πράξη.

Έτσι λοιπόν ενώ από τον 13^ο αιώνα και εντεύθεν η Καθολική Ιερά Εξέτασις και από τον 16^ο αιώνα η Προτεσταντική Ιερά Εξέτασις οργανώνονται στη Δύση ως υπουργεία και οργιάζουν με τις ασύλληπτες νέες μεθόδους θανάτου και βασανισμού, στην Ανατολή οι ορθόδοξοι λαοί υποδουλώνονται σε αλλόφυλους και αλλόθρησκους κατακτητές με συνέπεια η Ανατολική Ορθόδοξος Εκκλησία να χάσει τη δύναμή της και το αυτεξουσίό της και εκ των πραγμάτων να μη μπορεί πλέον να συναγωνίζεται τις Ιερές Εξετάσεις της Δύσεως σ' αυτή την ξέφρενη βιομηχανία θανάτου, φόβου, τρόμου, πόνου, φρίκης και βασανισμού.

Κωνσταντίνος – Θεοδόσιος

Μετά απ' αυτήν την συντομότατη ιστορική αναδρομή συνεχίζομε επί του θέματος του παρόντος άρθρου.

Η Βυζαντινή Ιερά Εξέτασις αρχίζει με τον Χριστιανό αυτοκράτορα «Μέγα» Κωνσταντίνο (+274-337), ο οποίος όχι μόνον απλώς νομιμοποίησε τον

Χριστιανισμό, αλλά του παρέδωσε όλη την αυτοκρατορία εν λευκώ. «Δεν χάθηκε ούτε στιγμή» λέγει ο Gibbon, «για να αποκλειστούν οι ιερείς και οι κήρυκες των ξεχωριστών συνάξεων από κάθε μερίδιο αμοιβών και απαλλαγών τις οποίες ο αυτοκράτωρ Κωνσταντίνος είχε τόσο απλόχερα απονείμει στους κληρικούς της ορθοδόξου εκκλησίας. Αλλά καθώς οι αιρετικοί ακόμα υπήρχαν, κάτω από το σύννεφο της βασιλικής δυσμένειας, η κατάκτηση της Ανατολής ακολουθήθηκε αμέσως από ένα διάταγμα το οποίο ανακοίνωνε την ολοκληρωτική καταστροφή τους.» (Η αναγραφή αυτή είναι από το βιβλίο του Ευσεβίου *Η Ζωή του Κωνσταντίνου*, τόμος 3, κεφάλαια 63-66.).

Υπό τον Κωνσταντίνον και τους υιούς του εξεδόθησαν διαταγές εναντίον των Δονατιστών, οι οποίοι υπέστησαν τις πιο σκληρές τιμωρίες μέχρις ότου εσφάγησαν λίγο αργότερα από τον Ιερό Αυγουστίνον στη Βόρειο Αφρική!

Όταν οι υιοί του «Μεγάλου» Κωνσταντίνου Κωνσταντίνος και ο Κώνσταντος ήταν συναυτοκράτορες (π. +340 -) ο τότε νεοφώτιστος φανατικός χριστιανός Julius Firmicius απηύθυνε μια αγόρευση προς αυτούς στο μεγαλύτερο μέρος της οποίας τους παρακινούσε να αρπάζουν και να κατάσχουν τις περιουσίες όλων όσων παρέμεναν πιστοί στις παραδοσιακές θρησκείες και να δίδονται στους Χριστιανούς για δική τους χρήση. Ακόμα όλα τα στοιχεία λατρείας των παραδοσιακών θρησκειών που ομοιάζαν με τα χριστιανικά τα κατήγγειλε ως απομιμήσεις που είχε δημιουργήσει ο διάβολος.

Η Ιερά Εξέτασις συνεχίστηκε με τον Μέγα σφαγέα της Θεσσαλονίκης Θεοδοσίον τον 1^{ον}, (+347-395). Το έτος +382 εκδίδεται διάταγμα από τον Θεοδοσίον, όλοι οι αιρετικοί και ειδικά οι Μανιχαίοι να ανιχνεύονται και να τιμωρούνται. Ήδη απ' αυτόν τον καιρό οι όροι «ιερά εξέτασις» και «ιεροεξεταστής» χρησιμοποιούνται γενικώς. Το +385, ο Πρισκιλλιανός, ο Γνωστικός και Μανιχαίος, καταδικάστηκε από τον Μάξιμο στην πόλη Treves, και θανατώθηκε με χρήση βασανιστηρίων μαζί με έξη μαθητές του.

Ένας νόμος του Ονορίου, υιού του Θεοδοσίου, το έτος +398, εκφόβησε τους καθοδηγητές ορισμένων αιρέσεων, και ιδιαιτέρως τους ιερείς των Μοντανιτών και των Ευνομιανών, με εξορίες και θανατώσεις εάν αυτοί επέμεναν να συγκαλούν ή να οργανώνουν θρησκευτικές συγκεντρώσεις.

Τα διατάγματα για την εκρίζωση των παραδοσιακών θρησκειών της υπαίθρου ήταν έτι περισσότερο αυστηρότερα.

Ο Αιών του Ιερωνύμου και Αυγουστίνου

Έχοντας δημιουργηθεί κατά τον **τέταρτον** αιώνα, η Ιερά Εξέτασις ευρισκόταν σε πλήρη ακμή τον **πέμπτον** αιώνα τόσο στη Δύση όσο και στην Ανατολή. Μιλάμε δηλαδή για τον καιρό του Ιερωνύμου (+342-420) και του Αυγουστίνου (+354-430), των δύο μεγάλων καθολικών ορθοδόξων εκκλησιαστικών πατέρων, οι οποίοι έπαιξαν πρωταρχικό ρόλο στον καθορισμό του ορθοδόξου δόγματος και εγνώριζαν καλώς τα έργα όλων όσων ήταν σαν κι' αυτούς. Αυτά καταδεικνύονται επαρκώς από τις *Επιστολές* και τα έργα των ιδίων.

Ο **Ιερώνυμος**, όπως και ο Πάπας Λέων ο Μέγας αργότερα, ήταν υπέρ της θανατικής ποινής. Ας ρίξουμε λοιπόν μια ματιά στις θεολογικές διδαχές και θέσεις του Ιερωνύμου:

«Μπορούμε να ρωτήσουμε» μας λέγει «πώς γίνεται ο Θεός να είναι αγαθός, ο οποίος έδωσε τον νόμο και τους προφήτες, όταν βλέπει τη ζωή των διεφθαρμένων να ευδοκιμεί, και αυτοί να μην υφίστανται τίποτα απ' αυτόν, σύμφωνα με την τιμωρία που τους αρμόζει. Έχουν πραγματικά πολλαπλασιαστεί, όλοι αυτοί που έχουν αποχωριστεί —αυτοί που με λυσσαλέα σαγόνια υλακτούν κατά του δημιουργού των— και οι οποίοι με υβριστική γλώσσα τον μέμφονται με βλάσφημους λόγους.

Αυτοί έχουν αφθονήσει —αυτοί έχουν φυτρώσει, και έχουν επεκτείνει ρίζες. Έχουν γεννήσει γιους, και έχουν προσφέρει καρπούς. Τί καρπούς έχει προσφέρει ο Μαρκίων, με το να δημιουργήσει υιούς της απιστίας; Τί ο Βασιλίδης; Τί ο Βαλεντίνος; Όσον αφορά αυτούς, πραγματικά, έχει προφητευτεί, λέγοντας: “Έχουν γεννήσει γιους, και έφεραν καρπό. Βρίσκεσαι κοντά στο στόμα των, αλλά μακριά από την καρδιά τους.”. Επικαλούνται τον Ιησού· αλλά δεν τον έχουν, και ούτε τον ομολογούν ως Χριστό. “*Και συ, Κύριε, με έχεις γνωρίσει, και με έχεις δοκιμάσει ενώπιον σου. Αγίασε τους όταν έλθει η ημέρα της σφαγής των*”.».

Εδώ ο Ιερώνυμος βασίζεται θεολογικώς στο χωρίο του *Ιερεμίου* 12: 1-3: «Δίκαιος εί, Κύριε, ότι απολογήσομαι προς σε, πλήν κρίματα λαλήσω προς σε· τι ότι οδός ασεβών ευοδούται, ευθήνησαν πάντες οι αθετούντες αθετήματα; εφύτευσας αυτούς καί ερριζώθησαν· ετεκνοποίησαντο καί εποίησαν καρπόν· εγγύς εί σύ τού στόματος αυτών καί πόρρω από τών νεφρών αυτών. **και συ, Κύριε, γινώσκεις με, δεδοκίμακας την καρδίαν μου εναντίον σου· άγνισον αυτούς εις ημέραν σφαγής αυτών.**»

Ο Ιερώνυμος συνεχίζει επεξηγώντας αυτό το χωρίο. Μας λέγει λοιπόν: «Κατά ποίον τρόπο θα όφειλα να ερμηνεύσω αυτό; **Ονομάζει τα βασανιστήρια αυτών που βασανίζονται, αγιασμό.** (Tormenta sanctificatiomen vocateorum quitorquentur.). “Αγίασε αυτούς,” λέγει, “όταν φθάσει η ημέρα της σφαγής αυτών.”. Δηλαδή, “με το να τους φονεύσεις, τους αγιάζεις.”». (Id est, perhoc quod interficis eos, sanctifica eos.). —[*Εργασίες του Ιερωνύμου*, Τόμος V, 818.]. Είδατε τί ωραία που τα γράφει ο «Άγιος Εβραίος Σαμανο-Προφήτης» Ιερεμίας και τί ωραία που τα χρησιμοποιεί ο «Μέγας Πατέρας» της χριστιανικής εκκλησίας Ιερώνυμος ο Λατίνος;

Όταν ο Ιερώνυμος εξοργίστηκε επειδή ο Βιγιλάντιος απαγόρευσε τη λατρεία των λειψάνων, εξέφρασε την έκπληξή του διότι ο οικείος επίσκοπος του σκληρού αιρετικού δεν τον κατέστρεψε κατά σάρκα προς το συμφέρον της ψυχής· και ισχυριζόταν ότι ευσέβεια και ζήλος για τον Θεό δεν μπορεί να είναι ασπλαχνία. Εδώ βέβαια ο Ιερώνυμος βασίζεται θεολογικώς στο χωρίο του Παύλου Α΄ *Πρός Κορινθίους* 5: 5: «παραδούνται τον τοιούτον τω σατανά **εις όλεθρον της σαρκός, ίνα το πνεύμα σωθή εν τη ημέρα του Κυρίου Ιησού.**».

Η σκληρότητα, πράγματι, ισχυρίζεται, σε ένα άλλο σημείο των γραπτών του, είναι το πιο γνήσιο ευεργέτημα, διότι προσωρινή τιμωρία μπορεί να αποτρέψει αιωνία καταδίκη (στο πυρ το εξώτερο). —[*Επιστολή 109, ad Rip. Comment. in Naum, 1, 9.*].

Ας δούμε τώρα μερικά θέματα από τον **Αυγουστίνο** περιληπτικά. Στη νεανική του ηλικία, ο Αυγουστίνος edίδαξε θρησκευτική ελευθερία. Αλλά αυτά ήταν οι γενικοί παλμοί της νεότητας. Καθώς προχωρούσε στην ηλικία, είδε το σφάλμα του. Στο βιβλίο του “*Retractationes* ” (= Ανακλήσεις), αυτός ανακάλεσε τις πρώην διδασκαλίες του επ’ αυτού του θέματος:

«Υπάρχουν δύο δικά μου βιβλία» μας λέγει, «ο τίτλος των οποίων είναι, “Εναντίον του Κόμματος του Δονάτου”. Στο πρώτο απ’ αυτά τα βιβλία είπα ότι δεν συνηγορούσα υπέρ της βιαίας επαναφοράς των σχισματικών στην κοινωνία μας διά της δυνάμεως καμίας κοσμικής εξουσίας. Πράγματι, τότε δεν συνηγορούσα υπέρ της, διότι δεν είχα ακόμα ανακαλύψει διά της εμπειρίας, ούτε σε πόση κακότητα η ατιμωρησία θα τους ενεθάρρυνε, ούτε σε πόσο καλλίτερες καταστάσεις η φιλοπονία της πειθαρχίας θα τους έφερνε.» —[*Retractationes, Liber II, Caput V.*]

Αφού λοιπόν έμαθε διά της εμπειρίας τα καλά αποτελέσματα «της φιλοπονίας της πειθαρχίας,» από 'κεί και μετά, ήταν απόλυτα ειλικρινής στην συνηγορία του υπέρ του διωγμού.

Στο γράμμα του προς τον Vincentius, 408 Κ. Ε., λέγει:

«Αποκλειόμαστε από τη ξεκούραση ένεκα των Δονατιστών· η καταπίεση και η διόρθωση των οποίων, από τις εξουσίες που ο Θεός όρισε, μου φαίνεται πως δεν είναι μάταιος κόπος...

Είσαι της γνώμης ότι κανείς δεν πρέπει να αναγκάζεται να ακολουθεί την ορθότητα· και όμως αναγιγνώσκεις ότι ο κύριος του οίκου είπε στους δούλους του “οποιοδήποτε βρείτε..., αναγκάστε τους να έλθουν μέσα”...

Ο Παύλος παρεδόθη για να φυλακιστεί και να του περάσουν δεσμά· αλλά ο Σατανάς είναι χωρίς αμφιβολία χειρότερος από κάθε δεσμοφύλακα· όμως σ' αυτόν ο Παύλος παρεδόθη μόνος του ένας άνδρας για την καταστροφή της σάρκας ώστε το πνεύμα να σωθεί κατά την ημέρα του Κυρίου Ιησού...

Γι' αυτό, μια μητέρα κάνει οτιδήποτε αληθινό και σωστό, ακόμα και όπου τα παιδιά της αισθάνονται κάτι δριμύ και οδυνηρό να περνά από τα χέρια της, αυτή δεν αποδίδει κακό για κακό, αλλά εφαρμόζει πειθαρχεία για να αποτρέψει το κακό της αμαρτίας, όχι με το μίσος που ζητά να βλάψει, αλλά με την αγάπη που ζητά να θεραπεύσει. Εάν η επιβολή διωγμού ήταν σε όλες τις περιπτώσεις μεμπτή, δεν θα είχε γραφεί στα ιερά βιβλία: “Οποιοσδήποτε συκοφαντεί μυστικά τον γείτονα του, αυτόν θα καταδιώξω” (αποκόψω). Γι' αυτό, σε μερικές περιπτώσεις, αυτός που υφίσταται τον διωγμό, έχει άδικο· και αυτός που τον επιβάλλει, έχει δίκιο...

Αληθινά, λοιπόν, αν περασμένα γεγονότα που έχουν καταγραφεί στα προφητικά βιβλία ήταν μελλοντικά σημεία, τότε εδόθη ένα σημείο, διά του βασιλέως Ναβουχοδονόσορος, και για τον καιρό κατά τον οποίον η Εκκλησία ήταν υπό τους αποστόλους και γι' αυτόν που είναι τώρα. Κατά τον καιρό των αποστόλων και των μαρτύρων, εκπληρώθηκε αυτό το οποίο προφητεύτηκε όταν ο προαναφερθείς βασιλιάς ανάγκασε ευσεβείς και δικαίους ανθρώπους να σκύψουν μέχρι χάμω μπροστά στην εικόνα του, και έριξε μέσα στις φωτιές όλους όσους αρνήθηκαν. [Βλέπε Δανιήλ 3: 1-7.]. Τώρα, όμως, εκπληρώθηκε αυτό το οποίο προφητεύτηκε αμέσως μετά διά του ιδίου βασιλέως, όταν, αφού προσηλυτίστηκε για να λατρεύει το αληθινό Θεό, εξέδωσε ένα διάταγμα σε όλη την αυτοκρατορία του, ότι όποιοι ομιλούν εναντίον του Θεού των Σεδράχ, Μισάχ και Αβγεναγώ, θα υποστούν την

τιμωρία που στο έγκλημά τους αξίζει. [Βλέπε Δανιήλ 3: 29.]. Ο πρώιμος καιρός αυτού του βασιλέως αντιπροσωπεύει τον πρώην καιρό των αυτοκρατόρων οι οποίοι δεν πίστευαν στον Χριστό, στα χέρια των οποίων οι Χριστιανοί υπέφεραν ένεκα των αχρείων. Αλλά ο ύστερος καιρός αυτού του βασιλέως αντιπροσωπεύει τον καιρό των διαδόχων του αυτοκρατορικού θρόνου, όπου τώρα πιστεύουν στον Χριστό, στα χέρια των οποίων οι αχρείοι υποφέρουν ένεκα των Χριστιανών.».—[Επιστολές του Αυγουστίνου, σελίδα 395, και μετά.].

Στα ανωτέρω αποσπάσματα ο Αυγουστίνος βασίζεται θεολογικώς στα χωρία της «Αγίας Γραφής»:

Λουκά 14: 23, «και είπεν ο κύριος προς τον δούλον· έξελθε εις τας οδούς και φραγμούς και **ανάγκασον εισελθείν**, ίνα γεμισθή ο οίκος μου». Το μεταφράζει ως «**cogito intrare**» (από τα λατινικά ρήματα *cogere* = αναγκάζω, εξαναγκάζω και *intrare* = εισέρχομαι) και το χρησιμοποιεί ως θεολογική κάλυψη για να κατασφάζει όλους τους Δοκητιανούς - Δονατιστές της Βορείου Αφρικής που έπεσαν μέσα στην ακτίνα δράσεώς του, αφού προηγουμένως δεν κατάφερε να τους πείσει να εισέλθουν στην δική του αντίληψη χριστιανικής πίστεως. Από τότε και μετά το «**cogito intrare**», του Αυγουστίνου, έχει μείνει παροιμιώδες.

Παύλου Α΄ Πρός Κορινθίους 5: 5: «παραδούναι τον τοιούτον τω σατανά **εις όλεθρον της σαρκός, ίνα το πνεύμα σωθή εν τη ημέρα του Κυρίου Ιησού.**» (όπως έκανε και ο Ιερώνυμος).

Δανιήλ 3: 1-7.

Δανιήλ 3: 29.

Ξανά, ομιλών για τους αιρετικούς, ο Αυγουστίνος λέγει:

«Ας πλακώσει ο θάνατος επάνω τους, και άσε τους να πάνε κάτω γρήγορα στην κόλαση· όπως ο Δαθάν και ο Αβειρών, οι συγγραφείς ενός ασεβούς σχίσματος.».—[Επιστολές του Αυγουστίνου, σελίδες 395-420.].

Περί της θεολογικής δικαιώσεως του Αυγουστίνου διά των παθημάτων των Δαθάν και Αβειρών μελετήσετε και πάλι την «Αγίαν Γραφήν»: Αριθμοί, κεφάλαια 16, 26, Δευτερονόμιον 11, Ψαλμός 105: 17, Σοφία Σειράχ 55: 18, Δ΄ Μακκαβαίων 2: 17.

Αυτές ήταν οι διδαχές σύμφωνα με τις οποίες το κάψιμο των αιρετικών άρχισε αμέσως μετά και συνεχίστηκε κατά διαστήματα μέχρι τον δωδέκατο αιώνα, όταν

πλέον οργανώθηκε σε σύστημα, και συνεχίστηκε εκτεταμένα σ' όλο τον Χριστιανικό κόσμο για πεντακόσια περίπου επί πλέον χρόνια.

Στην *Επιστολή* 104, προς τον Νεστόριον στην Κωνσταντινούπολη, (περίπου +390-451, πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως τα έτη +428-431) ο Αυγουστίνος γράφει:

«Μήπως κατά τύχη έχεις ακούσει για μια αναφορά, η οποία είναι ακόμα άγνωστη σε μας, ότι δηλαδή ο αδελφός μου Πασσίδιος έχει αποκτήσει εξουσία για να διαπράττει πράξεις μεγαλύτερης σκληρότητας εναντίον των πολιτών σου, τους οποίους —συγγνώμη γι' αυτό που θα πω— αυτός αγαπά κατά τέτοιο τρόπο που πιθανότατα ευνοεί την ευτυχία τους περισσότερο από ό,τι κάνεις εσύ; Διότι το γράμμα σου δείχνει ότι αντελήφθης κάτι τέτοιο, όταν μου ζητάς να φέρεις μπροστά στα μάτια μου **“την όψη που παρουσίαζε μια πόλη από την οποία άνθρωποι καταδικασμένοι στα βασανιστήρια εσύροντο σ' αυτά,”** και **“να αναλογισθώ τους θρήνους μανάδων και γυναικών συζύγων, γιων και πατεράδων, την καταισχύνη που αισθανόταν εκείνοι που τυχόν επέστρεφαν, και αφήνονταν ελεύθεροι, πραγματικά, αλλά έχοντας υποστεί τα βασανιστήρια, και [ακόμα να αναλογισθώ] τη λύπη και τον στεναγμό που η θέα των πληγών και των σημαδιών τους πρέπει να ανανέωνε.”**» —[Επιστολές του Αυγουστίνου, τόμος 2, σελίδα 64.]

Ιδού λοιπόν αγαπητοί αναγνώστες τι γράφει εδώ ο «Ιερός» Αυγουστίνος, ο μέγας πατέρας και φωστήρας της χριστιανικής πίστεως και εκκλησίας! Τί σχόλια έχετε να κάνετε; Κρίνετε μόνοι σας.

Ξανά: Στην επιστολή 133, (412 Κ. Ε.,) προς Μαρκελλίνον, λέγει:

«Πραγματοποίησε, Χριστιανέ δικαστή, το καθήκον ενός φιλόστοργου πατέρα. Ας μετριάσει η αγανάκτησή σου εναντίον των εγκλημάτων τους από ανθρωπιστικές σκέψεις. Μην εξωθείσαι από την θηριωδία των αμαρτωλών πράξεών τους, για να ικανοποιήσεις το πάθος της εκδίκησης, αλλά μάλλον να συγκινείσαι από τα τραύματα που αυτές οι πράξεις έχουν επιφέρει στις ίδιες τις ψυχές τους, και να εξασκείς την επιθυμία να τους θεραπεύσεις. Μην χάσεις τώρα αυτή την πατρική φροντίδα την οποία διατήρησες όταν ασκούσες την ανάκριση, που όταν την έκανες **αποσπούσε μαρτυρίες** τέτοιων φρικιαστικών εγκλημάτων, χωρίς να τους ξαπλώνεις στο στρεβλωτήριο, χωρίς να αυλακώνεις τις σάρκες τους με τα σιδερένια νύχια, χωρίς να τους προκαλείς εγκαύματα με φωτιές, αλλά **με το να**

τους δέρνεις με ραβδιά —μια μέθοδος σωφρονισμού που χρησιμοποιείται από διευθυντές σχολίων, και από τους ίδιους τους γονείς όταν συμμορφώνουν τα παιδιά, και συχνά επίσης από επισκόπους, στις καταδικαστικές αποφάσεις εκδοθείσες υπ' αυτών.

Είναι γενικώς αναγκαίο να χρησιμοποιείς περισσότερη σκληρότητα όταν κάνεις ανάκριση (εξέταση), έτσι ώστε όταν το έγκλημα έλθει στο φως, να υπάρχει χώρος για να επιδεικνύεις επιείκεια. —[Στην ίδια *Επιστολή*, σελίδα 170.]...

Μην καλείς το εκτελεστή δήμιο τώρα, όταν πλέον το έγκλημα έχει ανακαλυφθεί, αφού απέφυγες να καλέσεις μέσα τον **βασανιστή** κατά τον χρόνο που το ανακάλυπτες.» —[Στην ίδια *Επιστολή*.]...

Εδώ ο Αυγουστίνος παρότρυνε επιείκεια σε μια ειδική περίπτωση. Αν σ' αυτή την περίπτωση το άτομο στο οποίο απευθυνόταν, στον δικαστή ή τον ανακριτή δηλαδή, απείχε από «**το να καλέσει τον βασανιστή,**» δεν υπήρχε άραγε εκεί βασανιστής καθ' όλα έτοιμος για να τον καλέσει μέσα αν υποθεθείσθω σκεφτούμε ότι οι επείγουσες ανάγκες της περίπτωσης το απαιτούσαν;

Κλπ., κλπ., κλπ....

[Μια παρένθεση: Ήδη την εποχή του επίσκοπου Λυώνος Ειρηναίου (π. +125-203) υπήρχαν άνω των 100 διαφορετικών Χριστιανισμών και όχι ένας όπως ψευδώς ισχυρίζονται οι Χριστιανοί διά την προ-κωνσταντίνια εκκλησία ή τον Χριστιανισμό των τριών πρώτων αιώνων όπως λέγουν! Βλέπε ακόμα και *Α΄ Προς Κορινθίους* 1: 10-13. Τότε ο Ειρηναίος (+180-185) έγραψε το βιβλίο «*Κατά των Αιρέσεων*», στο οποίο ονομάζει όλους τους άλλους «αιρετικούς» ενώ όσους πίστευαν σαν κι' αυτόν τους ονόμασε «ορθόδοξους». Τότε εμφανίζεται διά πρώτη φορά ο όρος «ορθόδοξος» και τα τέσσερα κανονικά ευαγγέλια με τους τίτλους που φέρουν! Ο Ειρηναίος επιτίθεται με μανία κατά των αιρετικών και μεταξύ άλλων τους αποκαλεί «όργανα του διαβόλου». Την εποχή εκείνη βεβαίως οι ορθόδοξοι όπως και όλοι οι Χριστιανοί ήταν ελάχιστοι και δεν είχαν καμία κοσμική δύναμη· συνεπώς δεν μπορούσαν να εξοντώσουν τους αιρετικούς των. Αλλιώς και οι αιρετικοί εκείνοι θα είχαν την τύχη η οποία επιφυλάχθηκε για όλους τους αιρετικούς από τον Κωνσταντίνο και μετά!]

Ο Αιών του Ιουστινιανού και Εντεύθεν

Δεν ήταν μόνο ακμάζουσα η Ιερά Εξέταση κατά τις ημέρες του Ιερωνύμου και του

Αυγουστίνου, αλλά τον έκτον αιώνα αποκτά πλήρη κρατική νομική διασφάλιση από τον νομικό Κώδικα του Ιουστινιανού (Ιουστινιάνειος Κώδιξ) όπως και τον κώδικα τον επονομαζόμενο κώδικα του Θεοδοσίου (Θεοδοσιανός Κώδιξ). Με τον Ιουστινιανό (+482-565) η Ιερά Εξέτασις συνεχίζεται και νομιμοποιείται συνολικά και επίσημα.

Π. χ. μέσα στον Ιουστινιάνειο Κώδικα ευρίσκομε:

1. «Η Ιερά Εξέτασις (ανάκριση) μπορεί να επεκταθεί, ακόμη και, μέχρι θανάτου.» (*In mortem quoque inquisition tendatur.*).
2. Το ενδέκατο κεφάλαιο έχει τίτλο: «Οι Μανιχαίοι, οπουδήποτε ευρεθούν, θα τιμωρούνται με θανατική ποινή.» (*Manichaei ubicunque reperti capitali poena plectuntur.*).

Η Ιερά Εξέτασις συνέχισε να υπάρχει με τρομακτική αγριότητα μέχρι την εκπνοή του Βυζαντίου. Τελούσε πάντοτε υπό την προστασία φρικτών νόμων του κράτους, των αυτοκρατόρων και των επισκόπων. Οι νόμοι αυτοί μπορούν να μελετηθούν από στους κώδικες που ονομάστηκαν Θεοδοσιανός Κώδιξ και Ιουστινιάνειος Κώδιξ, και μέσα σε συγγράμματα και μαρτυρίες διαφόρων Ιστορικών αυτών και μετέπειτα εποχών. Αυτούς τους νόμους, οι οποίοι αποτελούν οδύνη και κατασχύνη της ανθρωπότητας και κάθε ανθρώπινης αξιοπρέπειας, διαθέτομε στα χέρια μας σήμερα με απόλυτη λεπτομέρεια. Ένα πλήρες σύγγραμμα που καταδεικνύει κάθε σωζόμενη λεπτομέρειά τους είναι το: *The Establishment of Christianity and the Proscription of Paganism (Η εδραίωσις του Χριστιανισμού και η Προγραφή του Παγανισμού)*, New York, The Columbia University Press, 1914, by, Maude Aline Huttman. Μελετείστε το.

Μιλάμε για αποδεδειγμένα στοιχεία και όχι για πομφόλυγες! Ιδού ένα πολύ μικρό δείγμα δέκα τέτοιων νόμων. Τους πολύ περισσότερους υπολοίπους μπορείτε να τους μελετήσετε σε όλη την σχετική διεθνή αντικειμενική βιβλιογραφία. Απολαύστε τους!

(1) **Να κλείσουν όλοι οι ναοί** σε όλες τις πόλεις και σε όλους τους τόπους της οικουμένης... Αν κάποιος με οποιαδήποτε εξουσία παραβεί [αυτόν τον νόμον] θα τιμωρηθεί με **αποκεφαλισμό**. «**Ιουστινιάνειος Κώδιξ**» **1.11.1**. Αυτοκράτωρ

Κωνσταντίνος Α΄ Προς Ταύρον, Έπαρχο του Πραιτωρίου. Δεκέμβριος του 354 μ. Χ.

(2) Απαγορεύουμε σε εκείνους που έχουν **μιαρές ειδωλολατρικές πεποιθήσεις** να προσφέρουν τις καταραμένες τους θυσίες και να ασκούν όλες τις άλλες καταδικαστέες πρακτικές τους. Διατάσσομε δε **όλα τα Ιερά και οι Ναοί τους που στέκουν ακόμη, να καταστραφούν** με πρωτοβουλία των τοπικών διοικητών και να εξαγνισθούν τα απομεινάρια τους με την ύψωση του σημείου της σεβαστής χριστιανικής θρησκείας. Όλοι ας γνωρίζουν ότι αν παραβάτης του παρόντος νόμου παραπεμφθεί με επαρκείς αποδείξεις ενώπιον δικαστού, θα τιμωρηθεί με την **ποινή του θανάτου**. «**Θεοδοσιανός Κώδιξ**» 16. 10. 25.

(3) Εάν κάποια αγάλματα βρίσκονται ακόμη μέσα στους Ναούς και τα Ιερά και **έχουν δεχθεί ή δέχονται ακόμη την λατρεία των ειδωλολατρών**, όπου κι αν συμβαίνει αυτό, θα ξεριζωθούν εκ θεμελίων, αναγνωρίζοντας ότι αυτό έχει διαταχθεί κατ' επανάληψη και πολύ συχνά. Τα ίδια τα κτίρια των Ναών που βρίσκονται μέσα σε πόλεις ή κωμοπόλεις, ή έξω από αυτές, θα παραδοθούν σε δημόσια χρήση και θα **καταστραφούν οι ανά τόπους βωμοί**. «**Θεοδοσιανός Κώδιξ**» 16. 10. 19.

(4) Διατάσσομε, **όλα τα ιερά και οι ναοί τους [των Ελλήνων]** που βρίσκονται ακόμα άθικτα, **να καταστραφούν** με διαταγή των τοπικών αρχών και να εξαγνιστούν με την ύψωση του σημείου της χριστιανικής θρησκείας... αν με επαρκείς αποδείξεις ενώπιον ικανού δικαστή, εμφανιστεί κάποιος που έχει παραβλέψει αυτό τον νόμο, **θα τιμωρηθεί με την ποινή του θανάτου**. «**Θεοδοσιανός Κώδιξ**» 16. 10. 25. Αυτοκράτορες Θεοδόσιος και Βαλεντινιανός προς Ισίδωρον, Έπαρχον Πραιτωρίου. 14 Νοεμβρίου 435.

(5) Κανείς να μην τολμήσει να αποπειραθεί αυτά που απαγορεύονται στους ανθρώπους και τα οποία διαφυλάσσονται στις ειδωλολατρικές δεισιδαιμονίες [οτιδήποτε μη χριστιανικό χαρακτηριζόταν ειδωλολατρία και δεισιδαιμονία], γνωρίζοντας ότι διαιώνίζει πράξη που αποτελεί δημόσιο έγκλημα. **Θέλουμε λοιπόν τέτοιου είδους πράξεις** να αποτραπούν έτσι ώστε και αν ακόμη εξακολουθούν να συμβαίνουν [ή καταγγεληθεί ότι συμβαίνουν] τέτοια πράγματα, εν γνώσει βεβαίως των ιδιοκτητών, σε κάποιο λιβάδι ή σπίτι, τότε το λιβάδι ή το σπίτι αυτό θα προσαρτηθεί στο ταμείο των ιερότατων ανδρών [δηλαδή των ιερέων της χριστιανικής εκκλησίας], ενώ ο ιδιοκτήτης τους επειδή εν γνώσει του έδωσε την συγκατάθεσή του να μianθεί ο τόπος με τέτοια εγκλήματα [οποιαδήποτε μη χριστιανική ιερουργία κατεδικάσθη διά νόμου ως έγκλημα], θα αποπεμφθεί από το

[οποιοδήποτε] αξιωμα του, **θα χάσει την περιουσία του, η οποία θα προγραφεί, και αφού υποστεί σωματικό βασανισμό με μεταλλικά όργανα, σύμφωνα με το δημόσιο και ιδιωτικό δίκαιο θα οδηγηθεί σε διαρκή εξορία.** «Ιουστινιάνειος Κώδιξ» 1.11.8. Αυτοκράτορες Λέων Α΄ και Ανθέμιος προς Διόσκωρον, Έπαρχον του Πραιτορίου. Εξεδόθη το +472.

(6) Διατάζομε τους άρχοντές μας, αλλά και όσους διδάσκονται από τους θεοφιλεστάτους επισκόπους, να αναζητούν σύμφωνα με τον νόμο όλες τις περιπτώσεις ασέβειας υπέρ της Ελληνικής θρησκείας, έτσι ώστε να μην συμβαίνουν, αλλά και αν συμβαίνουν, να τιμωρούνται... Κανείς να μην έχει το δικαίωμα να κληροδοτεί με διαθήκη (περιουσίες) ή να χαρίζει με δωρεά οτιδήποτε, σε πρόσωπα ή τόπους **που έχουν επισημανθεί ότι διαπράττουν την ασέβεια του Ελληνισμού...** όσα δίδονται ή κληροδοτούνται μ' αυτόν τον τρόπο θα αφαιρούνται. Με την παρούσα ευσεβή νομοθεσία [διατάζομε] να διατηρηθούν σε ισχύ όλες οι τιμωρίες με τις οποίες οι προηγούμενοι [χριστιανοί] βασιλείς είχαν απειλήσει να τιμωρήσουν την **Ελληνική πλάνη**, με τις οποίες (τιμωρίες!) προσπαθούσαν να διασφαλίσουν την ορθόδοξη πίστη. «Ιουστινιάνειος Κώδιξ» 1.10.9 και επίσης **B 1.1.19** και **Νομοκάνονα 6.3.**

(7) Επειδή μερικοί συνελήφθησαν (αν και αξιώθηκαν το χριστιανικό βάπτισμα) **διακατεχόμενοι από την πλάνη των ανόσιων μυσαρών Ελλήνων**, να διαπράττουν εκείνα που δικαιολογημένα εξοργίζουν τον φιλόανθρωπο (βιβλικό) θεό (μας)... Αυτοί θα υποβληθούν στην αντίστοιχη τιμωρία και μάλιστα με πνεύμα επιείκειας...(!) Αν επιμείνουν στην **πλάνη των Ελλήνων**, θα υποβληθούν στην έσχατη των ποινών. Αν δεν έχουν αξιωθεί ακόμα το σεβαστό βάπτισμα, θα πρέπει να παρουσιαστούν στις ιερότατες εκκλησίες μας, μαζί με τις συζύγους και τα παιδιά τους και μαζί με όλους του οίκου τους, για να διδαχθούν την αληθινή πίστη των Χριστιανών. Αφού διδαχθούν και αποβάλουν την πλάνη που τους διακατείχε προηγουμένως, θα πρέπει να ζητήσουν το σωτήριο βάπτισμα. Διαφορετικά ας γνωρίζουν ότι αν παραμελήσουν να το κάνουν (να ζητήσουν δηλαδή μόνοι τους το σωτήριο βάπτισμα!) δεν θα έχουν κανένα πολιτικό δικαίωμα, ούτε θα τους επιτραπεί να είναι ιδιοκτήτες περιουσίας, ούτε κινητής, ούτε ακίνητης. **ΘΑ ΤΟΥΣ ΑΦΑΙΡΕΘΟΥΝ ΤΑ ΠΑΝΤΑ** και θα εγκαταλειφθούν στην ένδεια και **όλες τις περιπτώσεις ασέβειας υπέρ της Ελληνικής θρησκείας**, έτσι ώστε να μην συμβαίνουν, αλλά και αν συμβαίνουν, να τιμωρούνται... **Κανείς να μην έχει το δικαίωμα να κληροδοτεί με διαθήκη** (περιουσίες) ή να χαρίζει με δωρεά οτιδήποτε, σε πρόσωπα ή τόπους **που έχουν επισημανθεί ότι διαπράττουν**

την ασέβεια του Ελληνισμού... όσα δίδονται ή κληροδοτούνται μ' αυτόν τον τρόπο θα αφαιρούνται. Με την παρούσα ευσεβή νομοθεσία (διατάζομε) να διατηρηθούν σε ισχύ όλες οι τιμωρίες με τις οποίες οι προηγούμενοι (χριστιανοί) βασιλείς είχαν απειλήσει **να τιμωρήσουν την Ελληνική πλάνη**, με τις οποίες (τιμωρίες!) προσπαθούσαν να διασφαλίσουν την ορθόδοξη πίστη. «**Ιουστινιάνειος Κώδιξ**» **1.10.9** και επίσης **B 1.1.19** και **Νομοκάνονα 6.3**.

(8) Διατάσσομε ότι κανείς δεν θα τιμήσει και λατρεύσει σε Ιερά που έχουν σφραγισθεί: δεν θ' αποδίδονται στο εξής τιμές προς ανόσια και αηδιαστικά αγάλματα, ούτε θα στολίζονται με στεφάνια οι ανόσιοι Ναοί, ούτε θα ανάπτονται οι βλάσφημες επιβώμιες πυρές, ούτε λιβάνια θα καίγονται, ούτε ιερεία θα θυσιάζονται, ούτε θα βρέχονται τα πάτερα με σπονδές οίνου και δεν θα διαπράττεται καμία από τις ιεροσυλίες αυτών των Θρησκειών. Όποιος αποπειραθεί να θυσιάσει ενάντια στις απαγορεύσεις που η Γαληνότης μας έχει επιβάλει και ενάντια στις απαγορεύσεις των προγενεστέρων αγιοτάτων διαταγμάτων, και κατηγορηθεί δημοσίως ενώπιον δικαστού, θα καταδικάζεται εις θάνατον και θα κατάσχεταί όλη η περιουσία του. Ας γίνει επίσης γνωστό σε όλους τους αξιωματούχους ότι θα καταδικασθούν στην ίδια ποινή, αν εξακολουθήσουν να συμμετέχουν σε απαγορευμένους από τους αυστηρούς νόμους μας εορτασμούς. Εάν κάποιος επιφανής πολίτης ή διοικητής επαρχίας αποκαλυφθεί μετά από κανονική καταγγελία ότι έχει συμμετάσχει σε τέτοια κακουργήματα, θα υποχρεωθεί να πληρώσει στο αυτοκρατορικό ταμείο πενήντα λίβρες χρυσού ο ίδιος και πενήντα λίβρες χρυσού οι αξιωματούχοι της ακολουθίας του. «**Ιουστινιάνειος Κώδιξ**» **1. 11. 7**.

(9) Θεσπίζομε δε και νόμο, σύμφωνα με τον οποίο όλα τα μικρά παιδιά πρέπει να δέχονται το σωτήριο βάπτισμα αμέσως και χωρίς καμία αναβολή, ώστε όπως και οι μεγαλύτεροι να μπορούν να εκκλησιάζονται και να κατηχούνται στις θείες γραφές και τους θείους κανόνες.

Έτσι θα μπορούν να διαφυλάξουν την αληθινή πίστη των ορθοδόξων Χριστιανών και δεν θα επιστρέψουν ξανά στην παλαιά πλάνη. Και όσων έχουν κάποιο στρατιωτικό ή άλλο αξίωμα και περιουσία μεγάλη και για να κρατήσουν τα προσχήματα εβαπτίσθησαν οι ίδιοι ή πρόκειται να βαπτισθούν, αφήνοντας όμως τις συζύγους τους και τα τέκνα τους ή τα άλλα μέλη του οίκου τους μέσα στην **Ελληνική πλάνη**, διατάσσομε να δημευθεί η περιουσία τους, να στερηθούν όλων των πολιτικών δικαιωμάτων τους και να τιμωρηθούν όπως τους αξίζει, αφού είναι φανερό ότι έτυχαν του αγίου βαπτίσματος δίχως να έχουν πίστη, και τα ίδια δε θα

υφίστανται **οι αλιτήριοι Έλληνες** και οι Μανιχαίοι, τμήμα των οποίων είναι οι Βορβορίτες. «**Ιουστινιάνειος Κώδιξ**» 1. 11. 10.

(10) Ανακοινώνουμε σε όλους εκείνους που έχουν γίνει Χριστιανοί και ήδη αξιωθεί το άγιο και σωτήριο βάπτισμα, ότι όποτε εντοπισθούν επιμένοντες **στην πλάνη των Ελλήνων θα καταδικασθούν στην εσχάτη των ποινών**. Όσοι όμως δεν έχουν αξιωθεί ακόμη το σεβαστό βάπτισμα, θα πρέπει να εμφανισθούν οικειοθελώς στην Βασιλεύουσα ή στις επαρχιακές πόλεις τους και να προσέλθουν στις αγιότατες εκκλησίες μαζί με τις συζύγους τους, τα τέκνα τους και όλα τα υπόλοιπα μέλη του οίκου τους και να κατηχηθούν στην αληθινή πίστη των Χριστιανών.

Έτσι, αφού κατηχηθούν και αποβάλουν μια για πάντα **την πλάνη που τους διακατείχε**, θα πρέπει να δεχθούν το σωτήριο βάπτισμα, διαφορετικά δεν θα έχουν κανένα απολύτως πολιτικό δικαίωμα, ούτε θα τους επιτραπεί να είναι ιδιοκτήτες κινητής ή ακινήτου περιουσίας. Θα τους αφαιρεθούν τα πάντα και θα εγκαταλειφθούν οι οικογένειές τους στην εξαθλίωση και επιπλέον οι ίδιοι θα υποβληθούν σε διάφορες ποινές. Απαγορεύουμε δε κάθε διδασκαλία των πασχόντων **από την νόσο των ανοσίων Ελλήνων**, ώστε να μην μπορούν να διαφθείρουν τις ψυχές των μαθητών τους με δήθεν αλήθειες. Οι περιουσίες αυτών των ανθρώπων θα δημευθούν και οι ίδιοι θα τιμωρηθούν με εξορία.

Αν κάποιος στην επικράτειά μας κρύβεται, αλλά συλληφθεί θυσιάζων ή διαπράττων το αδίκημα της ειδωλολατρίας θα τιμωρηθεί με την εσχάτη των ποινών, με την οποία άλλωστε τιμωρούνται δικαίως και οι Μανιχαίοι και οι Βορβορίτες, γιατί κρίνουμε ότι όλοι αυτοί είναι εξίσου εγκληματίες. «**Ιουστινιάνειος Κώδιξ**» 1. 11. 10.

Διαβάζοντας λοιπόν αυτό το μικρότατο δείγμα νόμων τί έχετε να πείτε; Υπήρχε ή δεν υπήρχε νομοθετημένη Ιερά Εξέταση παντού, τόσο στην Ανατολή όσο και στην Δύση, κατά τους δώδεκα πρώτους αιώνες; **Υπήρχε ή δεν υπήρχε εξοντωτικός διωγμός ειδικά εναντίον των Ελλήνων, των παραδοσιακών θρησκειών και των Χριστιανών αιρετικών;** Ναί ή ού; Απαντήσετε ειλικρινά. Τέτοιες νομοθετικές διατάξεις βίας και ωμότητας συνεχίζονται μέσα στον Ιουστινιάνειο Κώδικα. Σκεφτείτε ότι υπάρχει διάταξη, η απιστία προς το δόγμα της αναστάσεως και τελικής κρίσεως να τιμωρείται με θάνατο. Να λοιπόν με ποιον τρόπο διδάσκεσαι να πιστεύεις ό,τι δεν θέλεις να πιστεύεις! Ακόμα είχαν και ειδικές τανάλιες και μοχλουδάκια για να ανοίγουν τα στόματα όσων δεν ήθελαν να

κοινωνήσουν. Πολλοί πιστοί των παραδοσιακών θρησκειών θεωρούσαν τα χριστιανικά μυστήρια μαγείες προς αποφυγήν. Αλλά για όσους δεν ήθελαν να μεταλάβουν την «θείαν κοινωνίαν» με το καλό, υπήρχαν οι τανάλιες που άνοιγαν τα κλειστά στόματά τους και μετά οι ιερείς έσπρωχναν κάτω τον «μετουσιωμένον» άρτον και οίνον. Οι ζημιές και οι κακώσεις καθώς και η βασανιστική αγωνία και ψυχική οδύνη που προκαλούσαν αυτές οι ενέργειες στα παθόντα άτομα είναι απερίγραπτες! Μετά πολλοί ρωτάνε, πώς επεκράτησε ο Χριστιανισμός;! Ποιά λέτε να είναι άραγε η απάντηση;

Είναι αξιοπαρατήρητο το γεγονός ότι ενώ στην αυτοκρατορία υπήρχαν πολλοί λαοί και πολλά πολιτισμικά στοιχεία, μόνο οι **Έλληνες** αναφέρονται σ' αυτούς τους νόμους και τους διωγμούς ονομαστικά, υβριστικά και κατ' επανάληψη. Μήπως λοιπόν ήλθε ο καιρός οι Χριστιανοί να λογοδοτήσουν ενώπιον των **Ελλήνων** και οι **Έλληνες** Χριστιανοί να εγκαταλείψουν αυτή την μάστιγα; Στις νομοθεσίες, στα Πατερικά κείμενα, στις αποφάσεις συνόδων, στους χριστιανικούς αφορισμούς γενικώς που μόνο τρομακτική αηδία προκαλούν, σε μερικά τροπάρια, στον ακάθιστο ύμνο, στα αναθέματα (τριπλά) και στα κείμενα με τις κατάρες της Κυριακής της Ορθοδοξίας, μηνολόγια, κ.α., ευρίσκομε πάρα πολλές παρόμοιες και παντός είδους υβριστικές και υποτιμητικές φράσεις μαζί με διωκτικά συνθήματα και κατάρες που καταφέρονται ονομαστικώς εναντίον των εθνοτήτων των Ελλήνων, Ελληνιζόντων, Αθηναίων, Πλατωνιζόντων, και αιρετικών χριστιανών, χωρίς απολύτως καμία συστολή ή περιτροπή. Μόνο νοσηρές, αρρωστημένες, φαντασίες και άνθρωποι του μίσους και με ψυχολογικές διαταραχές μπορούν να γράφουν τέτοια πράγματα. Μετά έχουν την αντιφατικότητα, ανακολουθία και σχιζοφρένεια να καυχώνται ότι αποτελούν θρησκεία της αγάπης και αγαπούν και συγχωρούν ακόμα και τους εχθρούς των...! Όλα αυτά έχουν κυκλοφορήσει επαρκώς και ευρέως ώστε εύκολα μπορείτε να τα βρείτε και να τα διαβάσετε για να δείτε μόνοι σας κατά πόσο ακριβώς λέμε την αλήθεια.

Δεν απαντάμε όμως ποτέ τους χριστιανούς και τον Χριστιανισμό τους να καταφέρονται εναντίον: Αιγυπτίων, Σύρων, Ρωμαίων, και άλλων εθνοτήτων. Λες και όλος ο **Χριστιανισμός φτιάχτηκε επί τούτου, για να διώξει δηλαδή μανιωδώς και να καταστρέψει οτιδήποτε είχε κάποιο ελληνικό χαρακτηριστικό**. Δεν αποκλείεται τελικά οι συνωμοτικές θεωρίες που υποστηρίζουν αυτή την θέση να έχουν δίκιο. Βεβαίως ο Χριστιανισμός τελικά κατάστρεψε κάθε πολιτισμό που υπήρχε εντός της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας: Αιγυπτιακό, Συριακό, Ελληνιστικό, Ελληνικό, Ελληνορωμαϊκό, κλπ. Αλλά στα

γραπτά στα οποία αναφερόμαστε εδώ μόνο οι Έλληνες και τα άλλα συνώνυμά τους εμφανίζονται ονομαστικώς και σαφώς. Τί τρέχει λοιπόν; Ο Χριστιανισμός δεν άντεχε ούτε μια ρανίδα Ελληνικής σκέψης και Πολιτισμού. Γι' αυτό κάθε Ελληνικό στοιχείο έπρεπε να φύγει από τη μέση το συντομότερο δυνατό και ολοκληρωτικώς. Αμφιβάλλω αν υπάρχει αλλού στην ανθρώπινη ιστορία τέτοιο μίσος και τέτοια μανία εναντίον ενός λαού και του πολιτισμού του. Ίσως τα όσα διέπραξαν οι χριστιανοί εις τας Αμερικές να συγκρίνονται αρκετά με την Ελληνική περίπτωση.

Σας παρακαλούμε λοιπόν να βρείτε και να μελετήσετε και τους υπόλοιπους πολύ περισσότερους νόμους, γραμμένους στο ίδιο μοτίβο οι οποίοι αφορούν στην διάδοση και επιβολή της ορθοδόξου καθολικής χριστιανικής πίστεως και στον καταβασανισμό ή την κεφαλική καταδίκη κάθε άλλης θρησκείας, γνώμης, απόψεως και περισσότερο απ' όλα του Ελληνισμού. Μόνο έτσι θα αποκτήσετε πλήρη κατανόηση της γενική εικόνας του **πως διαδόθηκε** και του **γιατί επεκράτησε** αυτή η καταστροφική λαίλαπα, η αλλοπρόσαλλη και αφύσικη μάστιγα, και η αντιφατική, σχιζοειδής και παράλογη θρησκεία του Εβραιογνωστικοχριστιανισμού.

Ακόμα παρατηρούμε ότι όσο μερικοί αρχικοί νόμοι δεν απέδιδαν τα αναμενόμενα αποτελέσματα τόσο σκληρότεροι νέοι νόμοι εθεσπίζοντο και τόσο σκληρότερα μέτρα και βασανιστήρια ελαμβάνοντο διά την εφαρμογή τους. Αυτό είναι που θα πει η φράση: «πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τα έθνη...». Αυτό θα πει θρησκεία της αγάπης, της συγχώρεσης και της δικαιοσύνης!

Πιο πρόσφατα, το έτος +1119, μιλάμε για 12^{ον} αιώνα δηλαδή, ο Πατριάρχης Μιχαήλ Οξίστα εξαπέλυσε διωγμό κατά των Βογομίλων και εισήγαγε ως ποινή εναντίον τους το να τους καίνε ζωντανούς. Οι Βογόμιλοι της Βαλκανικής εξοντώθηκαν με μεγάλη βαρβαρότητα. Ολίγοι διέφυγαν σε άλλα Ευρωπαϊκά μέρη και γλύτωσαν. Έχομε λοιπόν ζωντανό παράδειγμα «ανοχής και συγχωρήσεως!».

Το Αξίωμα του Κοιαισίτωρος (Quaesitor)

Ένα αξίωμα τύπου **Κοιαίστωρος (Quaestor)** απαντάται στην Ανατολική Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία από την εποχή του Μεγάλου Κωνσταντίνου. Αυτός ο Κοιαίστωρ λοιπόν, ήταν κρατικός υπάλληλος, με βασική αρμοδιότητα τον έλεγχο της διακίνησης των επαρχιωτών στις μεγάλες πόλεις. Ο αντικειμενικός σκοπός ήταν ο περιορισμός της αστυφιλίας. Κατά την κλασική Ρωμαϊκή εποχή το αξίωμα με

αυτόν τον τίτλο είχε αρμοδιότητες δικαστού ειρηνοδικείου, ή εισαγγελέως επί ορισμένων ποινικών αδικημάτων, ή ακόμα επέβλεπε τις υποθέσεις του κρατικού ταμείου, κλπ.

Την εποχή του Ιουστινιανού όμως, πέραν της γραπτής νομοθεσίας περί Κοιαιίστωρος (βλέπε: Νεαρά 80, έτους 539) συναντάμε και τον **Κοιαισίτωρα (Quaesitor)**. Οι δύο λέξεις διαφέρουν μόνο κατά ένα «ιώτα» και προέρχονται από το λατινικό ρήμα “quaero = ψάχνω, αναζητώ, ερωτώ ή ζητώ να μάθω πληροφορίες, ερευνώ, διερευνώ, εξετάζω συστηματικώς, ανακρίνω”.

Αν και υπάρχει η άποψη ότι πρόκειται για τον ίδιο ακριβώς λειτουργό, εν τούτοις αν ερευνήσουμε το θέμα εις βάθος βλέπουμε ότι ο Κοιαισίτωρ είχε και μερικές αρμοδιότητες που δεν συνέπιπταν μ’ αυτές του Κοιαιίστωρος. Ο Κοιαιίστωρ ανέλαμβανε υποθέσεις κυρίως δημοσίου χαρακτήρα (οικονομικά, στρατιωτικά, εργασιακά), ενώ ο Κοιαισίτωρ, όπως βλέπουμε, λειτουργούσε και ως δικαστής επί διαφορετικών ζητημάτων, κυρίως ηθικής και θρησκευτικής φύσεως. Το λεξικό «Λεξικό Lewis and Short», αναφέρει τον Κοιαισίτωρα και ως ανακριτή και ιεροξεταστή.

[Βλέπε λήμμα **quaesitor**, -ōris, m. id.].

Σύμφωνα με τον Βυζαντινό Ιστορικό Προκόπιο «Απόκρυφη Ιστορία», παράγραφοι ΧΧ 9 – ΧΧ 12, ο Ιουστινιανός είχε ιδρύσει μερικά «παραϋπουργεία», και σε ένα εξ αυτών είχε αναθέσει αρμοδιότητες αστυνόμευσης και ορισμένων εγκλημάτων, παρ’ όλον ότι η αστυνόμευση και τα σχετικά εγκλήματα καλύπτονταν θεσμικά και προ πολλού από τον Έπαρχο (Praefectus) της Πόλεως. Όπως μας πληροφορεί εν συνεχεία ο Προκόπιος, σ’ αυτό το παραϋπουργείο **«έδωσε την δικαιοδοσία επί των παιδεραστούντων, και επ’ εκείνων που είχαν μη νόμιμες ερωτικές σχέσεις με γυναίκες και επί οιοδήποτε δεν ελάτρευε το θείον κατά τον ορθόδοξο τρόπο, δίνοντας σ’ αυτόν τον υπουργό το όνομα του “κοιαισίτωρος” (Quaesitor)»**.

Όσο για την «Απόκρυφη Ιστορία» (ή τα «Ανέκδοτα») του Ιστορικού Προκοπίου, αυτή είναι ιδιαίτερα επικριτική προς τον Ιουστινιανό, σε αντίθεση με προηγούμενα έργα του. Γι’ αυτόν τον λόγο από πολλούς επιχειρείται υποβάθμισή της και προωθείται η άποψη ότι ο Προκόπιος δεν είναι αξιόπιστος Ιστορικός. Όμως, ο πανεπιστημιακός καθηγητής του πανεπιστημίου της Μελβούρνης της Αυστραλίας, Roger D. Scott, στην εργασία του: *«Malalas, The Secret History and Justinian’s Propaganda»*, παρουσιάζει ισχυρούς λόγους διατί η Απόκρυφη Ιστορία είναι «ένα

σοβαρό έργο από έναν σοβαρό ιστορικό». (Συμβουλευτείτε το εν λόγω άρθρο.).

Παρατηρούμε λοιπόν ότι, ο Προκόπιος γράφει Κοιαισίτωρ και όχι Κοιαίστωρ. Όπως εξηγεί και ο σπουδαίος ερευνητής Charles B. Waite, στο Appendix των σελίδων 519-537 του σπουδαίου ερευνητικού συγγράμματός του: *History of the Christian Religion to the Year Two Hundred* (200), Fifth Revised Edition, C. V. Waite & Co., Chicago 1900 - 1992, και ιδιαίτερα στην σελίδα 532, και έχουμε και εμείς αναφέρει στο μέρος του εδώ κεφαλαίου υπό τον τίτλο Κωνσταντίνος - Θεοδοσίος, καθώς και πολλοί νόμοι και πολλά πεπραγμένα της εποχής εκείνης το καταμαρτυρούν, η Ιερά Εξέτασις και ο Ιεροεξεταστής (**Inquisition** και **Inquisitors** γράφει ο Waite στα αγγλικά) αρχίζει εν τοις πράγμασιν, δηλαδή de facto, ήδη με τον Κωνσταντίνον «τον μέγα άγιο» και αναφέρεται συχνά επί Θεοδοσίου και εφεξής. Την λέξη **Inquisition** την έχουμε δει ήδη μέσα στους **Κώδικες** (*In mortem quoque inquisition tendatur.*).

Σύμφωνα με τούς νομικούς κώδικες **Ιουστινιάνιος** και **Θεοδοσιανός** (μερικές διατάξεις των οποίων αναφέρομε εδώ και υπάρχουν ακόμα πολλές άλλες που δεν αναφέρομε στο παρόν άρθρο) και σύμφωνα με την παρούσα μαρτυρία του Προκοπίου κατά την οποίαν ο Ιουστινιανός έφτιαξε ειδικό υπουργείο και αξίωμα για τον Ιεροεξεταστή που ονόμασε Κοιαισίτορα (Quaesitor), η **Ιερά Εξέτασις** έχει πλέον λάβει και de jure ισχύν.

Σύμφωνα λοιπόν με τα όσα αναφέρει ο Προκόπιος, ο Κοιαισίτωρ ουσιαστικά ανελάμβανε και καθήκοντα ιεροεξεταστού, καθώς ασκούσε διώξεις εναντίον οιουδήποτε «**ει τω τα ες το θείον ουκ ορθώς ήσκηται**» (στην γλώσσα που ακριβώς γράφει).

Μετά ο Προκόπιος συνεχίζει λέγοντας (μετάφραση): «Ο κοιαισίτωρ, όταν συνελάμβανε με την δύναμη του αυτούς που έκαναν τα σφάλματα εντός της δικαιοδοσίας του, θα παρέδιδε στον αυτοκράτορα οτιδήποτε ήθελε να παραχωρήσει, ενώ ο ίδιος θα γινόταν πλούσιος παρ' όλα ταύτα, και κατά παραβίαση του νόμου, με την περιουσία των άλλων ανθρώπων. Για τους υποκειμένους αυτών των υπουργών δεν χρειαζόταν ούτε να φέρουν κατηγορούς μήτε να προσκομίσουν μαρτυρίες για το ότι είχε γίνει, αλλά κατά την διάρκεια αυτής της περιόδου οι άτυχοι που έπεφταν στον δρόμο τους συνέχιζαν, χωρίς να έχουν κατηγορηθεί ή καταδικαστεί, και με μεγαλύτερη μυστικότητα, να φονεύονται καθώς και να τους αφαιρούνται τα χρήματά τους».

Βασανιστήρια διά Μεταλλικών Οργάνων

Ήδη από το + 472 ο Λέων 1^{ος} χαρακτηρίζει επισήμως **την Ελληνική λατρεία ως δημόσιο έγκλημα**. Μόνον η υποψία τελέσεως, εις κάποιον χώρο, οποιασδήποτε Ελληνικής ή παραδοσιακής ιερουργίας έχει ως αποτέλεσμα την κατάσχεση του χώρου αυτού και βασανισμό του ιδιοκτήτου διά μεταλλικών οργάνων. Ούτος εφ' όσον επιζήσει εξορίζεται διά παντός και παραμένει ισοβίως ανάπηρος και παραμορφωμένος.

Τα μεταλλικά όργανα βασανισμού ήταν πολύ συνηθισμένα στο Βυζάντιο και είχαν έναν συγκεκριμένο στόχο. Εφ' όσον το άτομο επιζούσε όλων των βασανιστηρίων επρόκειτο να εξέλθει εξ' αυτών παραμορφωμένο και ανάπηρο ισοβίως. Πρόκειται διά στυγερά και πρωτοφανή κακουργήματα στην ιστορία του ανθρώπου που καλύπτονται και επικυρώνονται από τους νόμους του ίδιου του κράτους.

Ιδού ένα μόνο «παραδειγματάκι» χριστιανικής αγάπης της άρτι νομιμοποιηθείσης Εκκλησίας του 4^{ου} αιώνας και της νομοθετημένης ποινικής διώξεως των πιστών της Ελληνικής θρησκείας και των άλλων θρησκειών: Απόσπασμα του νόμου του έτους + 472, με αριθμό καταλόγου Ιουστινιανείου Κώδικος 1.11.8 στα λατινικά, των Αυτοκρατόρων Λέοντος Α' και Ανθεμίου προς Διόσκωρον, Έπαρχο του Πραιτωρίου, που είδαμε παραπάνω. Απολαύστε το!:

“... si quidem dignitate vel militia quadam decorantur, amissiore militiae vel dignitatis nec non rerum suarum proscriptio plectentur, privatae vero condicionis vel plebeii constituti post cruciatus corporis operibus metallorum perpetuo deputabuntur exilio.”.

Μετάφραση:

Εάν κάποιος απ' αυτούς [δηλαδή **τους πιστεύοντας στην Ελληνική θρησκεία**] έχει πολιτικό ή στρατιωτικό αξίωμα, θα αποπεμφθεί από το αξίωμά του και δεν θα χάσει μόνον την περιουσία του η οποία θα προγραφεί, αλλά αφού υποστεί **σωματικά βασανιστήρια διά μεταλλικών οργάνων** [δηλαδή θα καταστεί ανάπηρος και δυσειδής ισοβίως αν επιζήσει], ως ορίζει το δημόσιο και ιδιωτικό δίκαιο, **θα οδηγηθεί σε διαρκή εξορία**.

Άλλα Βασανιστήρια και η Σιδηρά Προσωπία

Τα βυζαντινά βασανιστήρια περιελάμβαναν κάθε προσβολή, κακοποίηση και εξόντωση του ανθρωπίνου σώματος. Αυτά ήταν: Αποκεφαλισμός, κάψιμο στην πυρά, απαγχονισμός, στραγγαλισμός, λιθοβολισμός, ψήσιμο στη θράκα, γδάρισμα, καταποντισμός σε ποτάμια ή στη θάλασσα πολλές φορές εντός ραμμένων σάκων γεμάτων με φίδια, ανάποδη σταύρωση, θανάτωση με βραστό νερό ή καυτό λάδι ή υπέρθερμη πίσσα, παλούκωμα, εγκαύματα με πυρωμένα σίδερα, δηλητηρίαση, τύφλωση, ακρωτηριασμός, αποκοπή ρινός, ωτίων, γλώσσης, γεννητικών οργάνων (ο όρος ήταν καυλοτόμησις) πολλές φορές μετ' εμπηγμού αιχμηρών αντικειμένων μέσα στην τομή, ευνουχισμός, διαπόμπευση, ο επί δημοσίας θέας δι' αιμορραγίας θάνατος, στρεβλώσεις, εξαρθρώσεις, δουλεία, ισόβια κάτεργα σε λατομεία και καταναγκαστικά έργα, ισόβια εξορία, ισόβια κράτηση εντός μοναστηρίων, και άλλα.

Ένα παράδειγμα μεταλλικού οργάνου βασανισμού ανάμεσα στα αναρίθμητα άλλα ήταν η **σιδηρά προσωπίς**! Αυτή ερυθροπυρούτο και κατόπι ετίθετο επ' ολίγον χρόνον επί του προσώπου του βασανιζομένου ατόμου. Αυτό υφίστατο εγκαύματα δευτέρου ή τρίτου βαθμού τα οποία επουλώνοντο διά δυσειδών ουλών οπότε πλέον έφερε εις το διηνεκές το στίγμα του «αιρετικού ή ετεροδόξου ή ετεροθρήσκου»!

Είχαμε βεβαίως και διάφορα άλλα όργανα βασανισμού όπως τους στρεβλωτήρες, τους εξαρθρωτήρες, τα σιδερένια νύχια, κλπ. Εκείνο το αισχρότατο, απόκρυφο, ψευδεπίγραφο, υστερόγραφο (1^{ος} - 2^{ος} αιών Κ. Ε., και όχι προ Χριστού που λένε οι Χριστιανοί), κακοηθέστατο βιβλίο *Δ' Μακκαβαίων*, το οποίο η *Χριστιανική Βίβλος* το παραθέτει ως παράρτημα και «θέλει και δεν θέλει» να το θέσει εντός του κανόνος της, έχει καταγράψει έναν κατάλογο τέτοιων φρικιαστικών οργάνων και ιδιαίζοντως ειδεχθών βασανιστηρίων αποδίδοντας τα στον Αντίοχον Δ' τον Επιφανή. Δεν πρόκειται για την αρετή και την πίστη του παραμυθένιου και ενδεδυμένου με τον μανδύα της αγνότητας Εβραίου Ελεαζάρου όπως το ίδιο αναφέρει, αλλά πρόκειται για μία ψευδή προπαγάνδα η οποία αφ' ενός δημιουργούσε εθισμό και εφ' ετέρου προοιωνιζόταν και προετοίμαζε τον δρόμο για την επέλαση των επερχομένων χριστιανικών βασανιστηρίων, διαστροφών, ψυχοπαθειών, κακοηθειών και σχεδίων. (Περί αυτού του σημείου βλέπε: *The Christ Conspiracy the Greatest Story ever Sold*, by Acharya S, AUP, σελίδες 6, 10, και τις σχετικές παραπομπές στις εργασίες και έρευνες πολλών άλλων ερευνητών που το βιβλίο αυτό λεπτομερώς αναφέρει.).

Σύγκριση με την Δύση

Στη Δύση η Ρωμαιοκαθολική Ιερά Εξέτασις ήταν μία μέθοδος περισσότερο ηθικής και λιγότερο φυσικής εξοντώσεως του ανθρώπου. Εκτός τούτου μόνον θεολογικώς βασιζόμενη επέβαλλε την υποχρεωτική σωτηρία της ψυχής του αιρετικού και την απαλλαγή αυτής από τα απειράριθμα και αιώνια μαρτύρια της κολάσεως ή του καθαρτηρίου. Αλλά και επί της πυράς, ο υπογράφων την προσφερομένην ομολογίαν απολλύετο, έστω και υπό κάποιους όρους. Πρώτιστος σκοπός των ιεροεξεταστών ήταν η καταρράκωση της ανθρώπινης αξιοπρέπειας και προσωπικότητας. Για παράδειγμα, στην γνωστή περίπτωση του Τζιορντάνο Μπρούνο (1548-1600) ειδικός προς τούτο διορισθείς ιεροεξεταστής προσπαθούσε επί ένα έτος να τον νουθετήσει και να του αποσπάσει ομολογία, υποσχόμενος την πλήρη υλική και ηθική αποκατάστασή του, όπως συνέβη με τον Γαλιλαίο.

Αντιθέτως στον Ανατολικό, Ορθόδοξο, Χριστιανικό, Βυζαντινό Μεσαίωνα και στην Ορθόδοξο Βυζαντινή Ιερά Εξέτασιν ο νόμος του ίδιου του κράτους, των πατριαρχών, των συνόδων και των επισκόπων ενταύθα προέβλεπε αδικήματα άξια φρικτών ποινών και δεν υπήρχε χώρος ή περιθώριο ούτε για τους δηλωσίεις!

Περί Αγίου Όρους, Σαμοθράκης και Καταστροφών

Ακόμα αναφέρομε εν συντομία και μια άλλη ιστορική αλήθεια την οποία εντέχνως έχουν αποκρύψει. Το ότι δηλαδή Ελληνίδες γυναίκες ζούσαν πάντα στο Άγιο Όρος «Ο ΑΘΩΣ». Το όνομά του το έλαβε από τον αρχαίο καθεδρικό ιερό ναό του Αθώου Διός. Το σημερινό « Άγιο Όρος» ήταν κατά την αρχαία εποχή κέντρο θρησκευτικών σχολών και μυήσεως νεαρών παρθένων γυναικών, οι οποίες αφού ελάμβαναν κατάλληλη κατάρτιση εγένοντο ιερείς (ιέρειες) της Θεάς Αρτέμιδος. Μετά την αποφοίτησή των τις έστελναν να επαναγυναικωνίσουν ναούς της Θεάς Αρτέμιδος σε διάφορα μέρη της Μεσογείου. Στην πραγματικότητα σε ορισμένα μέρη των θρησκευτικών σχολών δεν ήταν επιτρεπτό να εισέλθουν άνδρες.

Η ιστορία όμως αλλάζει και μετά η παραπληροφόρηση οργιάζει καθημερινά. Το γεγονός της αλλαγής του Αγίου Όρους συνέβη το 324 μ. Χ. Ο Μέγας Κωνσταντίνος με ιδική του εντολή, το 324 μ. Χ., εκδιώκει τους γηγενείς κατοίκους, καταστρέφει τους Ναούς, και διαλύει τις γυναικείες θρησκευτικές σχολές. Με το οικοδομικό δε υλικό κτίζονται τα σημερινά μοναστήρια, τα οποία διατηρούν πλέον το «Άβατο» διά τις γυναίκες.

Υπάρχουν αρκετά βιβλία που περιέχουν πολλά στοιχεία διά το Άγιο Όρος, τα οποία

οι αναγνώστες ημπορούν να διαβάσουν. Π. χ: (1) Του Ιερομόναχου Σμυρنيωτάκη, «Το Άγιο Όρος». (2) Του Γάλλου ερευνητή "La Carrière", «Οι Γνωστικοί». (3) Του Σταγάκη Μανώλη, «Ελλάς η Ωραία Κοιμωμένη...». Κ. ά.

Το ίδιο φαινόμενο φοβερής και καταθλιπτικής καταστροφής συνέβη και στην Σαμοθράκη όπου τα ομώνυμα ή αλλέως Καβείρια μυστήρια ελάμβαναν χώρα! Η εντολή της καταστροφής όλων των αρχαίων κτισμάτων, έργων τέχνης, ιερών, ναών, τεμενών, κλπ. εδόθη από τον σφαγέα της Θεσσαλονίκης Μέγα Θεοδόσιο τον 1^{ον} το έτος +391. Η καταστροφή των ωραιωτάτων αρχαίων κτηρίων, έργων τέχνης, περικαλλών ναών, τεμενών και πανέμορφων αγαλμάτων ήταν μια ολοκληρωτική κατεδάφιση. Στην Σαμοθράκη την επί τούτου καταστροφή ανέλαβε το ειδικώς διά τούτο δημιουργηθέν τάγμα των «διωγμιτών», το οποίο απεβιβάστηκε στο νησί το έτος +392. Για να κάνουν καλά τη δουλειά τους έφτιαξαν και ασβεστοκάμινα για να μετατρέπουν τα μάρμαρα σε ασβέστη. Τέτοια ήταν η αγριότητα και το μίσος των προ ολίγων ετών νομιμοποιηθέντων Χριστιανών.

Αυτού του είδους οι αισχρότατες και ολικές καταστροφές συνεχίζονται σε ολόκληρη την Βυζαντινή επικράτεια ακόμα και μετά τον 12 αιώνα. Π. χ. ο Όσιος Χριστόδουλος έλαβε εντολή από το Αλέξιο Κομνηνό περί το έτος +1080 να μην αφήσει τίποτα αρχαίο που είχε απομείνει όρθιο στα νησιά του Αιγαίου. Το έτος +1088 κατέστρεψε τον αρχαίο Ναό της Αρτέμιδος στην Πάτμο για να χτίσει στη θέση του το μοναστήρι του Ιωάννου του Θεολόγου, κλπ. Η παρέα των ψυχανωμάτων του Χριστοδούλου για μερικά έτη συνέχισαν καλά την δουλειά τους και σε άλλα νησιά, όπως την Αμοργό, κλπ. Ενώ αυτά γινόταν τότε στο Βυζάντιο, οι Σελτζούκοι εξ ανατολών είχαν ήδη φτάσει προ των συνόρων του χωρίς κανείς να έχει δώσει και ακόμα να δίνει την προσήκουσα σημασία και βαρύτητα, [εκτός από τον δυστυχή τον Ρωμανό Δ' τον Διογένη (+1023-1072) ο οποίος ολίγο ενωρίτερα το έτος +1071 έκανε τη ιστορική μάχη του Μάντζικερτ, την οποία όμως έχασε για πολλούς και διαφόρους λόγους, με τρομακτικές συνέπειες για την ιστορική συνέχεια.].

Από που να αρχίσουμε και που να τελειώσουμε με τις καταστροφές και τις κατεδαφίσεις; Τί να πρωτοπούμε για την Γάζα, την Κύπρο, την Αίγυπτο, την Συρία, τον Λίβανο, την Μικρά Ασία, τας Αθήνας, την Ακρόπολη, την Ιταλία, κλπ. Δεν είναι για το παρόν περιληπτικό άρθρο αυτά τα κομπλεξικά και εξοργιστικά φαινόμενα. Χρειάζονται μερικοί τόμοι ειδικοί επ' αυτών των θεμάτων. Βρείτε τους

και μελετείστε τους!

Περί Σκυθοπόλεως

Στο τρίτο μέρος του βιβλίου *Πάπισσα Ιωάννα*, ο συγγραφέας Εμμανουήλ Ροΐδης καταγγέλλει το σφαγείο της Σκυθοπόλεως (μία από τις πόλεις της Δεκαπόλεως εντός του σημερινού Ισραήλ) το οποίο άρχισε επί Κωνσταντίνου και λειτουργούσε κανονικώς επί Ουάλεντος, Ουαλεντιανού και Θεοδοσίου Α΄ του «Μεγάλου». Τελείωσε επί Θεοδοσίου Β΄ του μικρού. Ήταν ο τόπος συγκεντρώσεως απ' όλα τα μέρη της αυτοκρατορίας **των Ελληνιζόντων και φιλοσοφούντων** και της εξοντώσεως των διά μέσων πάσης θηριωδίας και βασανισμού. Πάρα πολλοί είχαν την καλή τύχη να αποθάνουν καθ' οδόν! Ο Ροΐδης βασίζεται στις μαρτυρίες των: Σωζομένου, Ζωσίμου, Λιβανίου και Αμμιανού Μαρκελλίνου.

Π. χ., περί Σκυθοπόλεως ο Αμμιανός Μαρκελίνος γράφει: Η λατρεία των Διοσκούρων κηρύσσεται εκτός νόμου θεωρηθείσα ως ... «μαγική», θανατώνονται με την κατηγορία της... «μαγείας» οι ιερείς της και κλείνονται όλα τα Ιερά της. Στην Σκυθόπολη της Συρίας, παλαιά πρωτεύουσα της Ρωμαϊκής Δεκαπόλεως, στήνονται τα πρώτα «στρατόπεδα θανάτου», οργανωμένα δηλαδή κέντρα βασανισμού και θανατώσεως των καταδικασθέντων Εθνικών: «... και από τα πιο απομακρυσμένα σημεία της Αυτοκρατορίας σέρνονταν δεμένοι με αλυσίδες αμέτρητοι πολίτες κάθε ηλικίας και κάθε κοινωνικής τάξεως. Και από αυτούς πολλοί πέθαιναν στη διαδρομή ή στις ανά τόπους φυλακές. Και όσοι κατόρθωναν να επιζήσουν, κατέληγαν στη Σκυθόπολη, μία απόκεντρη πόλη της Παλαιστίνης, όπου είχαν στηθεί τα όργανα των βασανιστηρίων και των εκτελέσεων» γράφει ο Ρωμαίος ιστορικός Αμμιανός Μαρκελίνος, ενώ στο ίδιο σημείο της συγγραφής του (ΙΘ, 12) τονίζει ότι «αρκούσε να κατηγορηθεί κάποιος από κακόβουλο ρουφιάνο ότι φορούσε αποτρεπτικό φυλακτό ή ότι κάποιος τον είδε να κάθεται κοντά σε αρχαίους τάφους ή ερείπια για να καταδικασθεί σε θάνατο ως ειδωλολάτρης ή νεκρομάντης». Στα «στρατόπεδα θανάτου» της Σκυθοπόλεως θ' «ανδραγαθήσουν» οι ιεροεξεταστές Μόδεστος (αντικαταστάτης του Επάρχου Πραιτωρίου Ερμογένους του Πόντου, ο οποίος είχε κριθεί... «ελαστικός» και... «ανεκτικός») και Παύλος «Ταρταρεύς» (ένας εξαιρετικά αιμοδιψής Χριστιανός, πρώην εκπαιδευτής μονομάχων). Σε εκείνους ακριβώς τους τρομερούς καιρούς θα βασανισθούν ή εξορισθούν, ανάμεσα σε άλλους, και οι Συμπλίκιος Φιλίππου (πρώην Έπαρχος Αιγύπτου και Ύπατος), Παρνάσιος ο Αχαιός (Έλληνας εκ Πατρών, πρώην Έπαρχος Αιγύπτου), καθώς και ο υπέργηρος φιλόσοφος Δημήτριος Κύθρας (με την κατηγορία ότι απλώς θυσίαζε στους Θεούς).

Παντός Είδους Καύσεις, Διωγμοί και Καταστροφές

Στη Βυζαντινή Ιεράν Εξέτασιν ανήκουν και οι συχνές καύσεις αρχαίων βιβλίων ή βιβλίων αιρετικών ή όσων άλλων βιβλίων, επειδή μόνο και μόνον δεν άρεσαν στους Χριστιανούς ειδήμονες και καλογήρους του Βυζαντίου. Τεράστιες πυρές οργανώνονταν σε δρόμους, πλατείες και στάδια πόλεων όπου υπέρογκοι σωροί βιβλίων εγίνοντο παρανάλωμα πυρός, προς δημοσίαν τέρψιν πολλών φανατικών και λύπιν άλλων μορφωμένων παρευρισκομένων. Οι πυρές αυτές άρχισαν με τον αυτοκράτορα Θεοδοσίο Α΄ τον «Μέγα», τον επίσκοπο Αλεξανδρείας Θεόφιλο, τον Ιωάννη Χρυσόστομο στην Κωνσταντινούπολη και συνεχίστηκαν αργότερα με τον «ιερόν» Φώτιο (9^{ος} αιών) στην Κωνσταντινούπολη, ο οποίος έκαιγε ό,τι δεν του άρεσε. Το ότι στην *Μυριόβιβλό* του διέσωσε μερικές δεκάδες αρχαίων βιβλίων (σημειώστε ότι τα πολύ περισσότερα υπόλοιπα που συμπεριέλαβε είναι χριστιανικά) δεν τον απαλλάσσει από το βαρύτατο έγκλημά του, την καύση δηλαδή χιλιάδων αρχαίων βιβλίων. Μεταξύ αυτών ήταν και το σύγγραμμα του Ιστορικού Ιούστου του Γαλιλαίου, το οποίο έκασε επειδή ο Ιούστος δεν ανέφερε τίποτα για τον Ιησού Χριστό, πράγμα που εξόργισε τον Φώτιο.

Με εντολή του Θεοδοσίου Β΄ του Μικρού το +448 καίγονται συστηματικά όλα τα βιβλία τα οποία αντιτίθενται με οποιοδήποτε θεμιτό τρόπο στον Χριστιανισμό. Τότε κάηκε συστηματικά και το δεκαπεντάτομο σύγγραμμα του Πορφυρίου «Κατά Χριστιανών». Νόμος αποκεφαλισμού εκδίδεται για όποιον συλλαμβανόταν να το κατέχει κρυφίως (αφού φανερώς ήταν αδύνατον). Αποτέλεσμα: Ανεξαρτήτως περιεχομένου απωλέσθηκαν σχεδόν όλα τα αρχαία βιβλία. Όσα επέζησαν είναι μόνο το ένα στις δέκα χιλιάδες, κατά τις εκτιμήσεις των ειδικών.

Από τις πληροφορίες που μας παρέχει ο μέγας Ελληνίζων διανοούμενος Μιχαήλ Ψελλός (+1018-1078), υπολογίζομε ότι την εποχή του Ιερού Φωτίου (9^{ος} αιών) υπήρχαν δέκα φορές περισσότερα βιβλία αρχαίων από όσα έχουμε εμείς σήμερα στα χέρια μας. Η απώλεια των βιβλίων αυτών έγκειται στις συχνές δημόσιες καύσεις βιβλίων που εκτελούσε ο ίδιος ο Φώτιος και οι όμοιοι στην νοοτροπία συνεργάτες και διάδοχοί του, και στην δήωση της Κωνσταντινουπόλεως από τους σταυροφόρους της 4^{ης} σταυροφορίας το +1204. Η καταστροφή βιβλίων και έργων τέχνης το 1204 από τους Χριστιανούς της Δύσεως είναι τρομακτική.

Ο Ελληνίζων μαθητής του Ψελλού, Ιωάννης Ιταλός (+1025-1090), αναθεματίστηκε από την Ορθόδοξη Εκκλησία και στο τέλος δολοφονήθηκε από κάποιους...!

Δεν πρέπει να λησμονούμε επίσης και τη γενική ερείπωση και καταστροφή όλων των αρχαίων οικοδομημάτων, μνημείων, έργων τέχνης, βιβλιοθηκών, σχολών, κλπ. Από την ισοπέδωση του Σεραπείου και την καταστροφή της εντός αυτού βιβλιοθήκης από τον επίσκοπο Θεόφιλο στην Αλεξάνδρεια το 385 Κ. Ε. και με τις ευλογίες του Ιωάννου Χρυσοστόμου, μέχρι την καταστροφή του Ναού της Αρτέμιδος στην Έφεσο και πάλι με τις ευλογίες του Χρυσοστόμου και την τελική καταστροφή όλων των αριστουργημάτων της γλυπτικής, ζωγραφικής, αρχιτεκτονικής, το κλείσιμο των μορφωτικών σχολών, κλπ, τελικά δεν έμεινε τίποτα όρθιο! Ούτε σχολή, ούτε βιβλιοθήκη, ούτε ναός, απολύτως τίποτα...! Το γενικό σύνθημα κατά τον 4^ο και 5^ο αιώνα ήταν: **«εξ έδαφος φέρειν»!** Οι Βυζαντινοί Χριστιανοί, με την διαστροφή και την ανωμαλία που τους διακατείχε, θεωρούσαν ότι όλα αυτά ήταν έργα διαβόλων! Πρόκειται για ένα ανεξίτηλο αίσχος και προσβολή σε κάθε έννοια πολιτισμού, ευφύιας και αξιοπρεπείας. Για ποιο πράγμα απ' όλα να πρωταγανακτήσει κανείς;....

Το έτος 415 Κ. Ε. ο επίσκοπος Αλεξανδρείας Κύριλλος φανάτισε τους οπαδούς του, οι οποίοι με αρχηγό τον Πέτρο τον αναγνώστη της Εκκλησίας του Αγίου Ιωάννου της Αλεξανδρείας απήγαγαν και καταβασάνισαν την μαθηματικό και φιλόσοφο την πανέμορφη Υπατία (+370-315). Τα κατακρεουργημένα μέλη του σώματός της τα παρέδωσαν στην πυρά.

Ο Ιουστινιανός κλείνει οριστικά την Ακαδημία του Πλάτωνος το έτος +529 και όσοι από τους καθηγητές της γλίτωσαν την σφαγή (επτά τον αριθμόν) διέφυγαν την νύχτα στην αυλή του βασιλέως της Περσίας Χοσρόη.

Για ποιο πράγμα απ' όλα να πρωτομιλήσει κανείς! Τέτοια ήταν τα χάλια και η βαρβαρότητα των φανατικών και υποκριτών Χριστιανών και του εμπαθούς και ψυχανώμαλου θεολόγου αυτοκράτορα Ιουστινιανού και άλλων αυτοκρατόρων και εκκλησιαστικών παραγόντων!

Ιεροί Πόλεμοι, Μοναχοί, Εικονομαχία, Αιρετικοί, Απώλεια Περιοχών
Ακόμα αναφέρομε, επιγραμματικώς μόνον, ότι στην ιστορία του Βυζαντίου και της ανατολικής ορθόδοξου χριστιανικής εκκλησίας ανήκουν και πολυάριθμοι, πολύνεκροι και τρομακτικής αγριότητας ιεροί εμφύλιοι πόλεμοι. Για να μην παρεξηγηθούμε τονίζομε ότι δεν εννοούμε καθόλου τους πολέμους με εξωτερικούς εχθρούς ή εισβολείς, αλλά τους εσωτερικούς πολέμους λόγω θρησκευτικών ή φιλοσοφικών πεποιθήσεων. Πιο συγκεκριμένα έχομε: Δέκα αιώνων σφαγές,

διωγμούς, δολοφονίες και αναθεματισμούς κατά των διαφόρων Χριστιανών αιρετικών από τους ορθοδόξους, ασταμάτητους εξοντωτικούς διωγμούς εναντίον των **Ελληνιζόντων** και των παραδοσιακών θρησκειών είτε στις πόλεις είτε στην ύπαιθρο, την απόλυτη ισοπέδωση του αρχαίου κόσμου, την αγριότητα ιστορία δύο αιώνων εικονομαχίας που καταρήμαξε τα πάντα. Επί της εικονομαχίας μελετήσετε: *Τό έπος τής Εικονομαχίας*, Κωνσταντίνου Παπαρηγοπούλου, Εκδόσεις Ωκεανίδα ΑΕ, 2005.

Σ' αυτά τα δεινά προστίθενται και τα εξής τα οποία και πάλι προέρχονται από την χριστιανική εκκλησία: Αυθαιρεσίες, μηχανορραφίες και εκβιασμοί παντός είδους του κλήρου, των καλογήρων και των μοναστηρίων, υπέρμετρη κατασπατάληση ανθρωπίνου δυναμικού, πλούτου και εδαφών για τις εκκλησίες και τα μοναστήρια, τα αναρίθμητα αναθέματα, κλπ.

Η ισοπέδωση και κατεδάφιση του αρχαίου κόσμου ήταν τόσο μανιασμένη και παραληρηματική ώστε εντελώς αλόγιστα απέρριπταν και κατέστρεφαν ακόμα και οτιδήποτε αρχαίο μπορούσε να τους είναι χρήσιμο. Π. χ: η επιστήμη, τα μαθηματικά, τα βιβλία, τα λουτρά, κλπ. Ο Μέγας Λιβάνιος από ο τέλος του 4^{ου} αιώνα τους είχε προτείνει, αντί να καταστρέφουν τα αρχαία κτήρια να τα αναμορφώσουν κατά τις παρούσες ανάγκες και να τα χρησιμοποιούν. Αλλά ούτε και αυτή τη λογική πρόταση εισάκουσαν! Τί να πει κανείς με την ψυχοπάθειά τους!

Αυτές οι πληγές και αγριότητες συνεχιζόταν ακόμα και επί Κομνηνών, τον 11^ο και 12^ο αιώνα, και σε διαφόρους βαθμούς μέχρι και την άλωση της Πόλεως από τους Οθωμανούς. Τίποτα δεν μπορούσε να τους αλλάξει μυαλά. Παντού και πάντοτε η ίδια στενοκεφαλιά και μανία. Από τα αμέτρητα παραδείγματα αναφέρομε μόνο δύο:

1. Ας μνημονεύομε πότε-ποτέ τους πλείονες των 300 Πελοποννησίους, οι οποίοι κατά την ύστατη στιγμή, 88 χρόνια πριν την άλωση, έφτασαν στην Κωνσταντινούπολη ως εθελοντές στρατιώτες για να βοηθήσουν στο να απωθήσουν τους Τούρκους απ' όλη την Βυζαντινή επικράτεια. Εξηγούν τα σχέδια τους στον αυτοκράτορα Ιωάννη Παλαιολόγο. Ο τότε Βιθυνός ραδιούργος πρωθυπουργός Απόκαυκος προσποιείται ότι τους καλοδέχεται και τους φιλοξενεί μέσα σε μια μεγάλη αίθουσα του αυτοκρατορικού παλατιού. Φαντάστηκε ότι θα δημιουργώταν φασαρία και μέσα σ' αυτήν θα ήταν ευκαιρία για να αρπάξει ο ίδιος τον θρόνο. Η ορθόδοξος εκκλησία και το πατριαρχείο τους θεώρησε αιρετικούς

ως Ελληνίζοντες. Έτσι με κρυφή παρότρυνση του Απόκαυκου τους αφόρισε και διέταξε να τους συλλάβουν και να τους πνίξουν στον Βόσπορο. Τελικά η αυτοκρατορική φρουρά με τον ίδιο τον Απόκαυκο και οι φανατισμένοι ορθόδοξοι Χριστιανοί της Πόλεως και οι εκκλησιαστικοί παράγοντες όρμησαν εναντίον τους. Αυτοί αμύνθηκαν αλλά αναγκάστηκαν να οπισθοχωρήσουν εντός του ναού της **εκκλησίας του παλατιού. Εκεί μέσα τους έσφαξαν όλους!** Στην συμπλοκή φονεύτηκε και ο ραδιούργος πρωθυπουργός Απόκαυκος!

2. Μόλις 13 χρόνια πριν την άλωση η ορθόδοξος εκκλησία και το πατριαρχείο υπέκυψε στους ανθενωτικούς και αθέτησε την κανονική, οικουμενική σύνοδο της Bolognia - Ferrara, η οποία είχε υπογραφεί τόσο από τις αρχές των δυτικών όσο και από τις αρχές των ανατολικών. Έτσι εδήλωσαν ότι προτιμούσαν «καλλίτερα το σαρίκι του Τούρκου παρά την Τιάρα του Πάπα». Εκείνα τα χρόνια πολλοί ήταν αυτοί που πίστευαν ότι η «υπέρμαχος στρατηγός» θα έσωζε την Πόλη. Αυτή τη φορά όμως τους εξαπάτησε! Η άλωση επήλθε διότι όπως μας είπαν τελικά: «Ήταν θέλημα Θεού η Πόλη να τουρκέψει!». Οπότε τίποτα το παράξενο, διότι ως γνωστόν το θέλημα του Θεού είναι ισχυρότερο από την δύναμη ή την θέληση τής «υπερμάχου στρατηγού»! Ιδού τα μαύρα χάλια τους....!

(Δεν θα επεκταθούμε στα αμέτρητα τέτοιου είδους συμβάντα. Π. χ., δεν θα μιλήσουμε για το πως βρέθηκαν οι Τούρκοι στη Θεσσαλονίκη για πρώτη φορά, ούτε για την πρώιμη συνθηκολόγηση του Αγίου Όρους μαζί τους, ούτε για τα προνόμια που απήλαυσε ή εκκλησία από τους κατακτητές και πόσο **καταστροφικά** και εις βάρος των υποδούλων τα χρησιμοποίησε, κλπ. Να τα βρείτε και να τα μελετήσετε.).

Ο απολογισμός όλων αυτών των πολυετών μοιραίων γεγονότων, εμμονών και πληγών ήταν: Εκατομμύρια νεκρών, αναπήρων, βασανισθέντων και εκτελεσθέντων, υφαρπαγή ή απόσχιση πολλών περιοχών από την αυτοκρατορία, π.χ. η Συρία, η αυτομόληση πληθυσμών προς γειτονικούς λαούς, π.χ. στους Άραβες, η ερήμωση και τελικά η απώλεια της Μικράς Ασίας, η τεμπελιά το βόλεμα και η διαφθορά πολλών χιλιάδων ικανών νέων εντός των μοναστηρίων με αποτέλεσμα την ανυπαρξία ικανού στρατού και υπηρεσιών, η θρησκοληψία και μοιρολατρία, η καταρράκωση της οικονομίας, η αβάσταχτη φορολογία, η κάθε είδους διαφθορά, ο ηθικός ξεπεσμός, η μηχανορραφία, οι δολοφονίες, οι προδοσίες, η δημιουργία τρομερών διαχρονικών μισών, ερίδων, διχοστασιών μεταξύ αντιπάλων και αδικηθέντων, κλπ. Όλα αυτά τα συνεχή και μοιραία προβλήματα καταρήμαξαν το κράτος κοινωνικώς, ηθικώς, οικονομικώς,

στρατιωτικώς, αποδεκάτισαν τους πληθυσμούς του, εμίκρυναν σταδιακά την έκταση του και τελικά επέφεραν την πλήρη καταστροφή και υποταγή του σε αλλόφυλους και αλλόθρησκους. Αυτές οι ασταμάτητες και αθεράπευτες αρρώστιες του Χριστιανικού Βυζαντίου αποτελούν ένα τεράστιο διαχρονικό κεφάλαιο καταισχύνης και καταστροφής της Βυζαντινής και Ανατολικής Ορθόδοξου Εκκλησιαστικής Ιστορίας το οποίο έχει συστηματικά αποσιωπηθεί από την Ελληνική κρατική και εκκλησιαστική εκπαίδευση.

Φέρ' ειπείν, η διαμάχη των Ορθοδόξων με τους Νεστοριανούς κράτησε επί πολλά έτη. Όταν η Συρία χανόταν από το κράτος και έπεφτε στα χέρια των Αράβων (7^{ος} αιών) στην Κωνσταντινούπολη είχαν ακόμα σαν επίμαχο θέμα τους και σφαζόταν γι' αυτό, το τι θα γίνει με τους Νεστοριανούς. Και όλα αυτά προς τί; Τί είπε ο Νεστόριος; Απλώς εξέφρασε την άποψη ότι ο «Λόγος» εισήλθε εις το κύημα της Εβραιοπούλας παρθένου Μιργιάμ όχι κατά την σύλληψη αλλά κατά την γέννηση και ότι η ανθρωπίνη φύση του Ιησού ήταν επέκταση της θεϊκής φύσεως του. Εε... αυτό ήταν αρκετό να σφάζονται και να σκοτώνονται επί πολλά έτη και να μην φροντίσουν να διασώσουν την Συρία! Λοιπόν βγάλετε τα συμπεράσματά σας για τα χάλια τους, τον φανατισμό τους και τον σεβασμό που είχαν προς την ελευθερία της γνώμης του άλλου και προς το δικαίωμα της απόψεώς του!

Η Χρονογραφία του Πορφυρογεννήτου περιγράφει με πολλές φρικιαστικές λεπτομέρειες μέρος από τον φρικτό απολογισμό της εικονομαχίας και της νίκης των εικονολατρών ή της τελικής νίκης της Ορθοδοξίας όπως την αποκαλούν οι ορθόδοξοι Χριστιανοί. Διαβάστε την να δείτε τι εστί φρίκη, φόνος και σφαγή! Εκεί θα δείτε και θα καταλάβετε καλά το πως οι Χριστιανοί αγαπούσαν τον πλησίον τους και πως συγχωρούσαν τους εχθρούς των! Εκεί θα δείτε πώς μπουλούκια μανιακών μοναχών εκβίαζαν αυτοκράτορες και αυτοκράτειρες. Αξίζει να κάνετε το κόπο να μελετήσετε τα φρικτά και καταστροφικά αυτά γεγονότα! Επ' αυτών μελετήσετε και *Τό έπος τής Εικονομαχίας*, Κωνσταντίνου Παπαρηγοπούλου, Εκδόσεις Ωκεανίδα ΑΕ, 2005.

Αργότερα κατά τον 11^ο και 12^ο αιώνα, ενώ οι Σελτζούκοι Τούρκοι προέλαυναν προς δυσμάς οι Κομνηνοί αυτοκράτορες αντί να δούνε τι να κάνουν για να τους εμποδίσουν και να οργανώσουν την άμυνα του κράτους, ησχολούντο με την κατασπατάληση τού αψύχου και εμψύχου υλικού με το να χτίζουν νέα μοναστήρια ή να ανακαινίζουν παλαιά. Για να αφανίσουν τους ελληνίζοντες πληθυσμούς της Αττικής, Βοιωτίας, Κορινθίας και Αργολίδος έφεραν εκεί πληθυσμούς από την

περιοχή της Ιλλυρίας (Αλβανίας). Έφεραν επίσης Καταλανούς στρατιώτες για να κατασφάξουν τους ελληνίζοντες πληθυσμούς των περιοχών αυτών. Ευτυχώς που οι ελληνίζοντες κάτοικοι ήλθαν σε συνεννόηση με του Καταλανούς και απεσοβήθη το κακό. Τέτοια ήταν τα χάλια των Κομνηνών τις συνέπειες των οποίων πληρώνομε ακόμα και σήμερα.

Ο αναγνώστης χρειάζεται να μελετήσει μερικά επαρκή συγγράμματα της αντικειμενικής Ελληνικής και διεθνούς έρευνας για να μάθει και να καταλάβει επί τέλους αυτό το ιδιαζόντως ειδεχθές κεφάλαιο της Ιστορίας, το οποίο ευρίσκεται πέραν του σκοπού του παρόντος άρθρου. Ας μάθει επί τέλους ο καθένας μας τα έργα και τις ημέρες πολλών «αγίων ανδρών» της Ορθόδοξου Εκκλησίας από Πατριαρχών μέχρι μοναχών και καλογήρων. Ας μάθουμε τα έργα και τις ημέρες του Αγίου Πορφυρίου στη Γάζα, των Αγίων Εβραιοχριστιανών Τύχωνος και Επιφανείου στην Κύπρο, του Αρμενίου Νίκωνος του «Μετανοείτε» στην Πελοπόννησο, του αγροίκου Καπαδόκη Αγίου Μελετίου στην Αττικο-Βοιωτία, του καλόγερου Οσίου Χριστοδούλου στα νησιά του Νοτίου Αιγαίου, κ. ά. Βρείτε τα όλα μαζί με αναρίθμητα άλλα που δεν παραθέσαμε εδώ και μελετείστε τα. Ακόμα ας μάθουμε τι ζητούσαν οι *Καταλανοί εν τή Ανατολή* και διατί. Ας μας απαντήσουν οι Χριστιανοί ειδήμονες σαφώς και άνευ περιτροπών τί ζητούσαν οι Καταλανοί εν τή Ανατολή την εποχή των Κομνηνών! (Περί τούτου υπάρχει το βιβλίο του Επαμ. Ι. Σταματιάδου, *Οι Καταλανοί εν τή Ανατολή*, Βιβλιοθήκη Ιστορικών Μελετών 32, 1869.).

Τουρκοκρατία και Εκκλησία

Κατά την τουρκοκρατία η Ορθόδοξος Εκκλησία, το Πατριαρχείο της Πόλης συνεχίζουν όσο δύνανται τους Βυζαντινούς ρυθμούς των. Η Εκκλησία και ο κλήρος (ιδίως ο ανώτερος) καθίστανται ο φόβος και τρόμος των υποδούλων και η συντριπτικά μεγαλύτερη αιτία της ψυχολογικής, οικονομικής, πνευματικής, μορφωτικής και πολλάκις φυσιολογικής εξαθλιώσεώς των. Η απειλή του αφορισμού πράγμα που εσήμαινε πλήρη κοινωνικόν εξοστρακισμό και καταστροφή, οι δυσβάστακτες εκκλησιαστικές εισφορές, πρόστιμα και επιτίμια που πολλάκις συνοδευόταν με την ετσιθελική αρπαγή αγαθών, πλούτου, μέρος ή όλης της περιουσίας, κλπ, ήταν λίαν συνηθισμένα μέσα επιβολής και βασάνων κατά των υποτελών αμορφώτων λαών. Δεν ήσαν οι Έλληνες και οι λοιποί εκχριστιανισθέντες λαοί υποδουλωμένοι στους Τούρκους αλλά στην Ορθόδοξο Εκκλησία της οποίας το Πατριαρχείο, καθώς και η ίδια, ήταν υπόλογο στους Τούρκους.

Ακόμα και σήμερα βλέπομε στο ίδιο μοτίβο, π. χ., το «Κανονικόν Εκκλησιαστικόν» Πηδάλιον, σελίδα 77, όπου εκεί αναφέρονται όλα τα φρικιαστικά και εκφοβιστικά αλλά συνάμα αξιογέλαστα και βλακωδέστατα κείμενα του Ναξίου καλογήρου Αγίου Νικοδήμου του Αγιορείτη. Βρείτε τα και μελετήστε τα. Αυτά τα κείμενα είναι εντός του κανόνος της σημερινής ορθοδόξου εκκλησίας η οποία καθ' όλα παρέμεινε σταθερώς βυζαντινή και καπέλωσε το Νεο-ιδρυθέν Ελληνικό κράτος. Ούτε και σήμερα δηλαδή δεν έχει τελειώσει ο Ανατολικός Μεσαίων! Απλώς καιροφυλακτεί για να δράσει με όλη του την δύναμη μόλις γι' αυτόν ανάψει το πράσινο φως.

Σαν κερασάκι στην τούρτα αναγράφομε μία από τις πολλές ρήσεις του πρώτου πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως μετά την άλωση, του θρησκόληπτου Γεωργίου Κουρτέση Γενναδίου ή Σχολαρίου. Μόλις είχε πέσει ολόκληρο το Βυζάντιο στα χέρια των Οθωμανών Τούρκων και αυτός τολμά να ειπεί: **«Χαίρε στρατιώτα Χριστού καί τής αυτού δόξης υπέρδικε, χαίρετε ώ μακάριαι χείρες τούς γούν δυσσεβείς καί αλάστορας Ελληνιστάς καί πυρί καί σιδήρω καί ύδατι καί πάσι τρόποις αξαγαγατέτης παρούσης ζωής ράβδιζε, είργε, είτα γλώσσαν αφαίρει, είτα χείραν απότεμνε, καί άν ούτω μένει κακός, θαλάττης πέμπε βυθώ.»**. Ελπίζομε ότι καταλάβατε αυτό εδώ πλήρως. Αν όχι, κοιτάξετε πως θα το καταλάβετε!

Τί βλέπομε όμως σε αυτά εδώ τα κακοηθέστατα και ξεδιάντροπα λόγια του Γενναδίου.

Πρώτον ότι, αυτά τα λόγια αντικατοπτρίζουν και πιστοποιούν πλήρως την πρώην ανελλιπώς λειτουργούσα Βυζαντινή Ιερά Εξέτασι, τους Βυζαντινούς Πολιτικο-θρησκευτικούς Νόμους και τα Βυζαντινά βασανιστήρια. Τέτοια πολύ παρόμοια λόγια ευρίσκομε και στην Χρονογραφία του Πορφυρογεννήτου, κ. α., για την τύχη των ηττηθέντων εικονομάχων ή αιρετικών στα χέρια των ορθοδόξων εικονολατρών. Τί σύμπτωση άραγε! Επί της εικονομαχίας μελετήσετε και *Τό έπος τής Εικονομαχίας*, Κωνσταντίνου Παπαρηγοπούλου, Εκδόσεις Ωκεανίδα ΑΕ, 2005, και θα μάθετε πολλά που δεν τα ξέρετε.

Δεύτερον ότι, ο Γεννάδιος εύχεται και επιθυμεί όλα αυτά να διατηρηθούν και να συνεχιστούν με τη νέα οθωμανική τάξη πραγμάτων.

Τρίτον ότι, όπως πάντοτε ακόμα και μετά την άλωση Ελληνιστές υπήρχαν, αλλά συνεχώς τελούσαν υπό τρομερή δίωξη, και ο βρωμερός Γεννάδιος με θράσος

μυρίων πιθήκων, όπως και προκάτοχοι του, τους ονομάζει «**δυσσεβείς και αλάστορας**» και θέλει να τους βγάλει από τη μέση διά παντός είδους βασανιστηρίων. Είναι αυτός ο ίδιος ο οποίος, αν και βιολογικά προήλθε από το γένος των Ελλήνων, εδήλωσε: «αν ερωτηθώ αν είμαι Έλλην ή Χριστιανός, τότε θα απαντήσω: Χριστιανός!». Συγκεκριμένα είπε: «Έλλην ών τήν φωνήν, ουκ άν ποτε φαίην Έλλην είναι, διά τό μή φρονείν ως εφρόνουν ποτέ οι Έλληνες· αλλ' από τής ιδίας μάλιστα θέλω ονομάζεσθαι δόξης, **και ει τις έροιτό με τίς ειμί, αποκρινούμαι Χριστιανός είναι.**»! (MS. Grec de Paris, No 778, f. 209).

Επίλογος Ελπίζομε ότι έχομε δώσει μια συνοπτική εικόνα περί της Βυζαντινής Ιεράς Ορθοδόξου Εξετάσεως. Ο ενδιαφερόμενος αναγνώστης μπορεί να βρει πάρα πολλά αντικειμενικά συγγράμματα επ' αυτής και να μελετήσει για να βρει πολλές λεπτομέρειες και πολλά στοιχεία που δεν παραθέσαμε λόγω συντομίας. Ακόμα με μια τέτοια μελέτη ημπορεί να πιστοποιήσει τα ολίγα στοιχεία που παραθέσαμε εδώ. Αν νομίζει ότι προπαγανδίζομε σκοπίμως, ψευδώς, ή από συμφέρον, τότε να μας διαψεύσει και να μας γελοιοποιήσει παραθέτοντας τα αληθή στοιχεία, αλλά με τις αποδείξεις τους και τις αναφορές από αντικειμενική βιβλιογραφία και όχι με πομφόλυγες! Είναι καιρός να διαφανεί η καθαρή αλήθεια και **να πάψει το μέγα ψέμα ότι:** «Στο Βυζάντιο και στην Ορθόδοξο Ανατολική Εκκλησία δεν υπήρχαν Ιερά Εξέτασις, ιεροί πόλεμοι, καταστροφές, βία, βασανιστήρια, φόβος και τρόμος, κλπ!». Αυτά όλα υπήρχαν και μάλιστα θεωρούμενα ολικώς σε πολύ αγριότερη μορφή και δράση από τα αντίστοιχα της Δυτικής Εκκλησίας τουλάχιστον κατά την διάρκεια των κοινών αιώνων δράσεως.

□□□ □□□□□□□□□□ □□□□□□

Ελληνικά

1) Αλέκος Αγγελίδης, Ρασοφόροι, Ημέρες και Έργα του Ιερατείου, Εκδόσεις Πλάτωνος, Θεσσαλονίκη 1999.

Ο τίτλος του τα λέει όλα. Μελετείστε το!

2) Απάντησις εις τό Χριστιανικόν Κείμενον - Λίβελλον «Κοινότοπα Αρχαιολατρικά Παραμύθια», Συλλογική Εργασία τής Επιτροπής διά τήν Αναγνώρισιν τής Ελληνικής Θρησκείας, «Τό Καρουχαρείον» Διδακτικόν Μέσον 84, Απρίλιος 2006.

3) Η Αντιπαγανιστική Νομοθεσία της Ύστερης Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας μέσα από τους Κώδικες, Εισαγωγή – Μετάφραση Αφροδίτη Καμάρα, Εκδόσεις Κατάρτι, 2000.

4) Λιλή Ζωγράφου, Αντιγνώση, Τα Δεκανίκια του Καπιταλισμού, 17η Έκδοση, Εκδόσεις Αλεξάνδρεια, 1974 – 1983.

5) Αμαλία Κ. Ηλιάδη, Εικονομαχία και Αντιμοναστική Στροφή, (Κων/νος Ε΄), Τρίκαλα 2003.

6) Γιώργου Δ. Καρανικόλα, Ρασοφόροι, Συμφορά του Έθνους, Δ΄ Έκδοση συμπληρωμένη, Εκδόσεις Θουκυδίδης, Αθήνα 1985.

Ο τίτλος του τα λέει όλα. Μελετείστε το!

7) Γιάννη Κορδάτου, Ιησούς Χριστός και Χριστιανισμός, 2 Τόμοι, Εκδόσεις Μπουκουμάνη, Αθήνα 1975.

Ειδικά για το παρόν θέμα μας μελετείστε τις σελίδες 321-406 του δευτέρου τόμου. Εκεί θα βρείτε πολλά στοιχεία για το πως τελικά επεκράτησε η χριστιανική μάστιγα και πολλά στοιχεία για την Ιεράν Εξέτασιν και την βία που ήσκησε οπουδήποτε έφτασε η χάρη της!

8) Παν. Μαρίνης, Ελληνισμός και Χριστιανισμός, Εκδόσεις Νέα Θέσις, Αθήναι 2003.

9) Παν. Μαρίνης, Φωνή Εξυπνισμού εν τω Αιώνι της Νυκτός, Εκδόσεις Νέα Θέσις, Αθήναι 2005.

10) Βασίλης Μισύρης, Τα Άγια Ρεμάλια, Εκδόσεις Ευρώτας, Αθήνα 1989.

11) Μυστική Βιβλιοθήκη, Μυστικές Εταιρίες, Στ΄ Έκδοση, Εκδόσεις Αρχέτυπο, Θεσσαλονίκη 2002.

12) Κωνσταντίνος Παπαρηγόπουλος, Τό έπος τής Εικονομαχίας, Εκδόσεις Ωκεανίδα ΑΕ, 2005,

13) Βλάσης Γ. Ρασιιάς, Υπέρ της των Ελλήνων Νόσου, 3 Τόμοι, Εκδόσεις Ανοικτή Πόλη, 1992-2002. (551 σελίδες.).

Τόμος Πρώτος: Περί Πατρών Θεών, γ΄ έκδοση. (Σελίδες 185.).

Τόμος Δεύτερος: Η Συρρίκνωση της Αρχαίας Ψυχής, β΄ έκδοση επαυξημένη. (Σελίδες 182.).

Τόμος Τρίτος: Ες Έδαφος Φέρειν.. β΄ έκδοση επαυξημένη. (Σελίδες 184.).

14) Βλάχης Γ. Ρασιιάς, Μια.. Ιστορία Αγάπης (Η Ιστορία της Χριστιανικής Επικρατήσεως), Εκδόσεις Ανοικτή Πόλη, 1999.

15) Κυριάκος Σιμόπουλος, Βασανιστήρια και Εξουσία, Από τήν Ελληνορωμαϊκή αρχαιότητα, τό Βυζάντιο καί τήν τουρκοκρατία ώς τήν εποχή μας, Αθήνα 1987.

Δια τό παρόν θέμα μας καί ειδικά τής βυζαντινής ιεράς εξετάσεως μάς ενδιαφέρουν τά βασανιστήρια τής βυζαντινής εποχής.

16) Κυριάκος Σιμόπουλος, Ξένοι Ταξιδιώτες στην Ελλάδα, Από το +333 έως το +1821, Τέσσερις Τόμοι, Αθήνα 1970-1989.

17) Επαμ. Ι. Σταματιάδου, Οι Καταλανοί εν τή Ανατολή, Βιβλιοθήκη Ιστορικών Μελετών 32, 1869.

Εδώ θα βρείτε την απάντηση τι ήθελαν οι Καταλανοί στην Ανατολή επί Κομνηνών. Μελετείστε το.

Μεταφράσεις στα Ελληνικά από τα Γερμανικά

18) Karlheinz Deschner, Η Εγκληματική Ιστορία του Χριστιανισμού, Μετάφραση Ρουμπίνη Ζαρκάδη, Δέσποινας Βλασσοπούλου, Μ. Αργυροηλιοπούλου, Τ. Φατσέα, Ξ. Αλμυρού από τα Γερμανικά, με τίτλο πρωτοτύπου: Kriminalgeschichte des Christentums. 8 Τόμοι, 4374 σελίδες, Εκδόσεις Κάκτος, 2004-2006. (Έπεται να μεταφραστούν και οι τελευταίοι Τόμοι, 9ος και 10ος.).

Τόμος 1ος: Πρώιμα Χρόνια. (Σελίδες 878.).

Τόμος 2ος: Το Τέλος του Αρχαίου Κόσμου. (Σελίδες 710.).

Τόμος 3ος: Αρχαία Χριστιανική Εκκλησία: Α΄ Πλαστογραφίες, Απάτες Θαυμάτων - Λειψάνων - Προσκυνημάτων. (Σελίδες 539.).

Τόμος 4ος: Αρχαία Χριστιανική Εκκλησία: Β΄ Σκοταδισμός, Εκμετάλλευση, Καταστροφές. (Σελίδες 451.).

Τόμος 5ος: Η Αρχή του Μεσαίωνα: Α΄ Μεροβίγγειοι. (Σελίδες 440.).

Τόμος 6ος: Η Αρχή του Μεσαίωνα: Β΄ Καρολίδες και Καρλομάγνος, Ο Χριστιανικότατος Σφαγέας της Ευρώπης. (Σελίδες 400.).

Τόμος 7ος: 9ος Αίwnας: Λουδοβίκος Α΄ ο Ευσεβής, οι Γιοι και οι Εγγονοί του. (Σελίδες 445.).

Τόμος 8ος: 10ος Αίwnας: Όθων ο Μέγας. (Σελίδες 511.).

(Τόμοι 9 και 10 που πρόκειται να μεταφραστούν και να εκδοθούν στα Ελληνικά, πραγματεύονται τα χρόνια από τον 11ο μέχρι τον 19ο αίwnα. Προς το παρόν ημπορούν να μελετηθούν στα Γερμανικά.).

19)Karlheinz Deschner, Σεξουαλικότητα και Χριστιανισμός, Μετάφραση από τα Γερμανικά, Εκδόσεις Μαύρη Λίστα, 2004.

Ξενόγλωσσα

20)Acharya S, The Christ Conspiracy, the Greatest Story ever Sold, AUP 1999.

Η Χριστό-Συνωμοσία, το Μεγαλύτερο Παραμύθι που Πωλήθηκε ποτέ. Εκτός από τις σχετικές σελίδες 6 και 10 που αναφέραμε εντός του άρθρου, περιέχει πλήθος εξαιρετικής βιβλιογραφίας και στοιχείων μαζί με μια πολύ ενδιαφέρουσα και πιθανή εξήγηση της εμφανίσεως του χριστιανικού φαινομένου εκ του παγκοσμίου ηλιαστρικού μύθου.

21)Michael Baigent, Richard Leigh, The Inquisition, Penguin Books, 2000. Πρόκειται για μια γενική Ιστορία της Ιεράς Εξετάσεως.

22)Christopher Bush Coleman, Ph. D., Constantine the Great and Christianity, Columbia University Press 1914.

23)Helen Ellebre, The Dark Side of Christian History, Morningstar and Lark, 1996

24)G. W. Foote, J. M. Wheeler, Crimes of Christianity, Printed by the Coptic Press, 7 Coptic Street, London W. C., obtainable at Pioneer Press, August 1887.

Πρόκειται για εξαιρετικό κατάλογο των χριστιανικών εγκλημάτων ανά τους αιώνες. Δεν είναι πλήρης και για κάποιο λόγο διακόπτεται απότομα.

25)Robert Held, Inquisition / Inquisición, Torture Instruments - Instrumentos de Tortura, Qua d' Arno, Florence, 1991.

Πρόκειται διά καλαίσθητον άλμπουμ μεγάλου μεγέθους με πολλές σπουδαίες ιστορικές σημειώσεις, εικόνες και παρουσίαση των τρομακτικών οργάνων βασανισμού της Ιεράς Εξετάσεως. Η έκδοσις είναι δίγλωσσος, αγγλική και ισπανική.

26)Maude Aline Huttman, The Establishment of Christianity and the Proscription of Paganism, New York, The Columbia University Press, 1914,

Η εδραίωσις του Χριστιανισμού και η Προγραφή του Παγανισμού. Εδώ υπάρχουν όλες οι λεπτομέρειες των οικτρών χριστιανικών νόμων από τον Κωνσταντίνο και εφεξής για την βιαία μετατροπή του αρχαίου κόσμου στην χριστιανική δοξασία.

27)A. H. M. Jones, Constantine and the Conversion of Europe, University of

Toronto press, 1904-2001.

28) Henry Kamen, *The Spanish Inquisition, a historical revision*, The Folio Society, London 1998.

Μια ιστορική αναθεώρηση της Ισπανικής Ιεράς Εξετάσεως από την Folio Society του Λονδίνου. Το κατά πόσον συμφωνείτε εναπόκειται στις γνώσεις σας και στην κρίση σας.

29) D. G. Kousoulas (Έλληνας Καθηγητής), *The First Christian Emperor, The Life and the Times of Constantine the Great*, Rutledge Books Inc., 1997.

30) George MacDonald, *Thumb Screw and Rack*, Austin, Texas, AAP, 1991. Πρόκειται για συνοπτική παρουσίαση βασανιστηρίων και φρικιαστικών οργάνων βασανισμού της Ιεράς Εξετάσεως με σπουδαίες ιστορικές σημειώσεις και μια περιληπτική παρουσίαση του φρικτού μαρτυρίου του Geleyn Cornelius από τους ιεροεξεταστές το έτος 1572, στις σελίδες 6-7.

31) *Malleus Maleficarum*, Translated from Latin and with an Introduction, Bibliography and Notes, by Rev. Montague Summers, The Pushkin Press, London, 1928-1951.

Πρόκειται για το τρομακτικό εγχειρίδιο της Καθολικής Ιεράς Εξετάσεως, με τίτλο η «Σφύρα κατά των Κακοπραγούντων»! Μόνον από τον τίτλο καταλαβαίνεις κανείς περί τίνος πρόκειται. Ένα μεγάλο μέρος του εγχειριδίου αναλώνονται με τους τρόπους διαπιστώσεως του αν μία γυναίκα κατέστη έγκυος από άνδρα ή από κανένα διάβολο (incubus). Το τί πάθαινε η γυναίκα αν διαπίστωναν ότι είχε μείνει έγκυος από διάβολο (και όχι από άνδρα) το αφήνομε στη φαντασία σας...

32) Procopius, *The Anecdota or Secret History* (Τα Ανέκδοτα ή Μυστική ή Απόκρυφη Ιστορία), Loeb Classical Library (Greek-English).

33) Uta Ranke-Heineman, *Eunuchs for the Kingdom of Heaven* (translated from German), Doubleday, 1990.

34) Kathy Rudy, *Sex and the Church*, Beacon Press, 1997.

35) *The Russian Primary Chronicle, Laurentian Text*, Translated into English and Edited by Samuel Hazzard Cross and Olgerd P. Sherbowitz-Wetzor, The Mediaeval Academy of America, Publication No 60, Third Printing, Cambridge Massachusetts 1973.

36)Evaggelos G. Vallianatos (Έλλην Διδάκτωρ), The Passion of the Greeks: Christianity and the Rape of Hellenes, Clock & Rose Press, 1st Edition, December 1, 2006.

37)Charles B. Waite, History of the Christian Religion to the Year Two Hundred (200), Fifth Revised Edition, C. V. Waite & Co., Chicago 1900 - 1992.

38)Joseph Wheless, Forgery in Christianity, Kessinger Publishing.

39)Joseph Wheless, The Church that was Founded on Lies and Forgeries, Christian Frauds, Forgeries and Fakeries Exposed, Haldeman - Julius Publications. —]

Ιωάννης Νεοκλής Φιλάδελφος Μ. Ρούσσοσ